

[Ngôn Tình] Mẫu Nghi Thiên Hạ

Contents

[Ngôn Tình] Mẫu Nghi Thiên Hạ	1
1. Chương 1: Nhường Đệ Đệ Mọi Thứ	2
2. Chương 2: Cô Nương Chấn Cừu	3
3. Chương 3: Mẫu Nghi Thiên Hạ	4
4. Chương 4: Bán Duyên	5
5. Chương 5: Hoa Cài Mái Tóc Nàng	6
6. Chương 6: Toán Tính Của Chàng	7
7. Chương 7: Ta Chưa Từng Thích Chàng	9
8. Chương 8: Người Về Lòng Ở Lại	10
9. Chương 9: Bóng Hình Của Nàng	12
10. Chương 10: Cầu Thân	13
11. Chương 11: Chàng Là Phu Quân Tương Lai Của Ta	14
12. Chương 12: Huỳnh Ấy Hại Ta Rất Thê Thảm	16
13. Chương 13: Có Sao Người Có Mọi Thứ?	17
14. Chương 14: Ngài Nhất Định Sẽ Không Sao	19
15. Chương 15: Cầu Xin Nàng Đừng Rời Khỏi Ta	20
16. Chương 16: Gả Cho Ta Có Được Không	21
17. Chương 17: Thái Tử Phi	23
18. Chương 18: Ta Là Thái Tử Phi	25
19. Chương 19: Giành Lại Mọi Thứ Của Mình	26
20. Chương 20: Vương Vị	28
21. Chương 21: Từ Huệ Phi	29
22. Chương 22: Tin Mừng	31
23. Chương 23: Giúp Ta Ngồi Vững Trên Hậu Vị Đây	33
24. Chương 24: Lật Ngược Ván Cờ	35
25. Chương 25: Độc Sủng Minh Nàng	37
26. Chương 26: Nhất Dao Chí Mạng	38
27. Chương 27: Đuổi Cùng Giết Tận	39
28. Chương 28: Bệ Hạ Có Thực Sự Yêu Thương Ta	41
29. Chương 29: Nàng Phải Thực Nhận Tâm	43
30. Chương 30: Ta Đưa Nàng Về Nhà	44
31. Chương 31: Ngoại Truyện: Giấc Mơ Giang Đổ	46
32. Chương 32: Ngoại Truyện: Người Ở Lại	47

[Ngôn Tình] Mẫu Nghi Thiên Hạ

Giới thiệu

Số phận của nữ nhi nơi cổ đại thường không làm chủ được hạnh phúc của cuộc đời mình huống gì là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngon-tinh-mau-nghi-thien-ha>

1. Chương 1: Nhường Đệ Đệ Mọi Thứ

Năm đó hoàng hậu của Lương quốc hạ sinh hai vị hoàng tử đặt tên là Doãn Khải và Doãn Khởi. Cả vương quốc ăn mừng trong vòng một tháng.

Năm hai vị hoàng tử tròn 14, trong một lần đi săn Doãn Khởi vì đuổi theo ca ca mà ngã từ trên lưng ngựa xuống dù không để lại thương tật gì nữa nhưng lại vĩnh viễn không được cưỡi ngựa.

Đối với một nam nhân mà nói, không thể cưỡi ngựa đi săn là một điều rất nhục nhã, ở Lương quốc đã là nam nhân phải đầu đội trời chân đạp đất tinh thông việc đi săn, đó là một sự thiệt thòi vô cùng lớn của vị nhị hoàng tử.

Bên ngoài quốc vương rất tự hào về người con cả, nhưng lại giấu hết mọi thông tin về vị nhị hoàng tử. Hoàng hậu thì bất lực nhìn con trai của mình chìm vào trong sự u uất tự ti mặc cảm. Doãn Khải không sai nó không hề cố ý hại đệ đệ của mình, Doãn Khởi lại càng không sai nó không làm gì nên tội mà lại phải chịu đựng ánh nhìn thương hại của mọi người.

Doãn Khải lớn lên trở thành một vị hoàng tử hoạt bát hiếu động rất giỏi việc đi săn được phụ vương rất mực yêu quý còn Doãn Khởi thì trầm mặc an tĩnh, chỉ thích thơ văn.

Trong một lần sinh thần của phụ vương, Doãn Khải đem tặng một tấm da hổ quý hiếm săn tặng được quốc vương rất tự hào, cùng lúc đó Doãn Khởi đem tập thơ ca ngợi phụ vương vớt đi...

Khi cả hai vị hoàng tử đã trưởng thành, quốc vương có ý định lập Doãn Khải là thái tử. Trong buổi lễ sắc phong đại hoàng tử của Lương quốc nói rằng mình không đủ năng lực và không thể tiếp nhận chức vị thái tử... Quốc vương rất tức giận đã đẩy chàng ra nơi biên cương để chiến đấu chống giặc ngoại xâm, Hoàng hậu khi đó đã khóc hết nước mắt nhưng vẫn không làm thay đổi được quyết định của quốc vương.

Ngôi vị thái tử sao, Doãn Khải không thể đảm nhiệm chức vị này, chàng luôn cho rằng mình không phù hợp kế thừa vương vị. Doãn Khởi mới là người phù hợp, đệ đệ thông minh điềm tĩnh mới có đủ khả năng gánh vác trọng trách ấy, hơn nữa là chàng nợ người đệ đệ ấy rất nhiều. Mọi người đều nói đó không phải lỗi của chàng, nhưng là chàng hiếu thắng quyết đuổi theo chú nai đó bằng được, không kịp thông báo cho Doãn Khởi trong rừng có bẫy, mới hại nó... Mọi thứ nợ nó chàng sẽ trả.

- Tại sao lại từ chối chức vị Thái tử, không phải ca ca đã toan tính làm đủ mọi thứ để đạt được sao.
- Chuyện năm đó ta không hề cố ý.
- Còn định diễn kịch đến bao giờ, ở đây không có phụ hoàng mẫu hậu không cần phải tỏ ra là một vị huynh trưởng tốt.
- Mọi thứ nợ đệ ta sẽ trả hết.
- Ngươi quân tử!

Doãn Khải lên đường mà không hề nói câu từ biệt càng khiến quốc vương giận dữ hơn. Ông là quốc vương nhưng cũng là một người cha tại sao lại không nhận ra sự bất hòa giữa hai huynh đệ chúng nó, nhưng muốn trở thành một bậc quân vương anh minh lỗi lạc phải văn võ song toàn, Doãn Khởi quá yếu đuối không thể đảm nhận buộc phải giao cho Doãn Khải nhưng nó lại quá cứng đầu. Tai nạn năm đó chỉ là một sự cố nhưng trong lòng Doãn Khải lại luôn áy náy với đệ đệ của mình luôn luôn nhường đệ đệ mọi thứ của mình...

Còn về Doãn Khởi, thứ cho ông là một người cha không tốt. Ông luôn cảm thấy là nam nhi phải đầu đội trời chân đạp đất chứ không phải suốt ngày vùi mình trong đồng thơ văn, đứa con này ông không thể nào tỏ ra thật sự yêu quý quan tâm được. Là ông bất lực nhìn huynh đệ chúng nó ngày càng xa cách nhau.

Bước chân khỏi kinh thành là huynh đệ nhưng không ngờ trở về lại thành kẻ thù.

2. Chương 2: Cô Nường Chăn Cừu

Doãn Khải luôn tưởng rằng biên cương là một nơi loạn lạc, luôn chìm trong khói lửa của chiến tranh nhưng chàng đã lầm. Lương quốc là một quốc gia nhỏ rất ít giao thương với bên ngoài, biên cương nơi đây rất yên bình. Ở đây chỉ có một số bộ tộc nhỏ sinh sống, ban ngày đàn ông thì ra ngoài săn bắn phụ nữ ở nhà dệt vải, buổi tối họ lại tổ chức tiệc rượu sống an nhiên tự tại rất vui vẻ. Con người ở đây không tính toán họ sống với nhau bằng cả tấm lòng.

Có lẽ phụ vương sớm đã biết, chỉ muốn chàng ra ngoài chịu khổ một thời gian chứ không hề muốn đẩy nhi tử của mình vào nơi nguy hiểm.

Tộc trưởng khi nghe tin chàng đến thì tổ chức một bữa tiệc rất long trọng, mở tiệc rượu 3 ngày 3 đêm để chào đón vị hoàng tử từ kinh thành đến. Ông còn sắp xếp cho chàng một chỗ ở vô cùng thoải mái, từ chỗ ấy phóng tầm mắt ra là thấy được toàn cảnh thảo nguyên yên bình mơn mẫm.

Trong một lần theo người dân bản địa đi săn, khi trở về Doãn Khải bắt gặp một nữ nhân rất đặc biệt, nàng ngồi một mình bên gốc cây đôi mắt nhìn mãi về một phía. Bộ y phục đỏ khiến nàng càng nổi bật hơn giữa thảo nguyên này. Nàng sở hữu một gương mặt gợi vẻ lạnh lợi, nhí nhảnh nhưng ánh mắt lại đậm nét sâu bi, đôi mắt vừa đẹp vừa buồn đến nao lòng...

Giữa thảo nguyên rộng lớn, bóng nàng càng trở nên cô độc, từng đoàn người đến rồi đi nàng cũng không thêm để ý chỉ mãi đưa mắt chăm chú nhìn về phía mặt trời lặn...

- Cô gái đó...

- Đó chỉ là một cô nường chăn cừu thôi, hoàng tử ngài đừng bận tâm, trời gần tối rồi chúng ta mau trở về thôi tộc trưởng đang chờ.

Chỉ là một cô nường chăn cừu? Trông không hề giống như vậy, ở bên cạnh nàng không hề có một con cừu nào, trang phục nàng mặc không hề giống các nữ nhân khác, một màu đỏ rực nhưng không hề chói lóa mà rất đẹp, rất hài hòa, khí chất thanh cao thoát tục nhất định không phải một cô nường bình thường được. Rốt cuộc nàng ta là ai? Tại sao phải giấu giếm như vậy.

- Mạc Hy, về thôi trời đã tối rồi.

- Ta là một cô nường chăn cừu à?

- Đừng ra ngoài nữa, cha rất lo cho muội. Về nhà thôi.

Nàng không nói gì cũng không có ý định đứng dậy ánh mắt mãi chỉ nhìn về phía mặt trời đang lặn. Nghe nói phía sau những dãy núi phía mặt trời đang lặn có một nơi được gọi là kinh thành, nơi đó rất nhộn nhịp đông vui, có rất nhiều người... chắc sẽ có người hiểu được nàng.

- Tỷ nói xem, kinh thành có vui không?

- Mạc Hy!

Tộc trưởng có hai người con gái Thư Kiều và Mạc Hy, cả hai đều rất xinh đẹp được mọi người hết sức yêu quý. Thư Kiều là niềm tự hào bên ngoài của tộc trưởng, còn cô con gái út lại là nỗi đau người giấu ở trong lòng.

Vợ của ngài vì khó sinh mà qua đời, ngày Mạc Hy ra đời cũng là ngày người vợ ngài yêu quý nhất vĩnh viễn ra đi. Ngài rất yêu quý đứa con gái nhỏ này, vừa sinh ra đã chịu nhiều thiệt thòi, cũng có lẽ vì thiếu đi người mẹ mà con bé sống rất nội tâm. Mọi tâm tư tình cảm của nó đều giấu ở trong lòng, nó rất giống mẹ giống đôi mắt man mác buồn ấy...

Mạc Hy càng lớn lên thì lại càng trầm mặc, rất ít khi nói chuyện với mọi người. Thảo nguyên này quá yên bình, nàng thích một nơi xa hoa, nhộn nhịp, một nơi tràn ngập ánh sáng tiếng cười...

3. Chương 3: Mẫu Nghi Thiên Hạ

Gió thổi khiến mấy ngọn tóc nàng phát phơ trong gió, vẫn là y phục màu đỏ, vẫn đôi mắt ấy, đôi mắt khiến Doãn Khải không thể nào quên được.

Có vẻ cô nương ấy rất thích y phục màu đỏ, màu đỏ cũng rất hợp với nàng, không chói lóa một vẻ đẹp dịu dàng hài hòa.

- Cô nương?

Mạc Hy giật mình quay lại, nam nhân trước mặt vô cùng khôi ngô tuấn tú, có lẽ là vị hoàng tử từ kinh thành xa xôi đến. Nàng vốn không thích người lạ nên vội vàng định dậm dậm bước đi thì bị cánh tay của chàng kéo lại.

- Cô nương ta đáng sợ lắm sao?

- Thả ta ra, ta chỉ là một cô nương chần cù, ta chưa từng mạo phạm ngài.

- Quanh đây không có con cừu nào?

- Ta...

- Mạc Hy? Hoàng tử?

Nàng nghe tiếng tỷ tỷ của mình gọi thì vui mừng trong lúc Doãn Khải không để ý mà kéo tay chàng ra chạy về phía Thư Kiều, nàng như một con mèo nhỏ bị người ta dọa đứng núp sau váy của tỷ tỷ mình.

- Hoàng tử, muội muội của ta rất sợ người lạ, nếu có gì mạo phạm xin ngài bỏ qua.

- Muội muội? Không phải chỉ là một cô nương chần cù sao?

- Đây là chuyện gia đình của thần không thể tiết lộ được, xin cáo lui.

Doãn Khải nhìn theo bóng của hai chị em, trong lòng không khỏi nghi hoặc, tại sao mọi người nơi đây đều muốn giấu cô nương ấy. Khi chàng đến đây tộc trưởng cũng đã nói ông chỉ có duy nhất một cô con gái, chắc chắn có bí mật gì đó xoay quanh nữ tử đó.

- Tỷ tỷ, hoàng tử đó tướng mạo thật tuấn tú.

- Không được lại gần ngài ấy.

- Tại sao?

- Hoàng tử gì chứ, nam nhân sinh ra trong hoàng thất toàn là những người mưu mô xảo quyệt. Không được động lòng với ngài ấy rõ chưa!

- Sao tỷ biết?

- Sao ta lại không biết, thương nhân từ kinh thành đến thường xuyên kể chuyện, biết bao nhiêu đời hoàng tử vì tranh ngôi báu mà tàn sát hãm hại lẫn nhau. Vị hoàng tử ấy không phải ngẫu nhiên mà phải đến đây. Chắc chắn phạm tội gì đó, không được lại gần nếu không chúng ta sẽ bị vạ lây.

- Nhưng mà không phải bà phù thủy ấy nói sau này muội sẽ là mẫu nghi thiên hạ sao, không chừng là nương tử của người ấy...

- Im ngay, lời bà ta nói không được tin. Muội ấy thảo nguyên này rộng lớn lắm, tìm cho mình một chàng trai bình thường nơi đây được rồi.

- Ở đây chẳng có chàng trai nào vừa mắt muội...

Năm đó, khi Thư Kiều 5 tuổi, Mạc Hy vừa tròn ba có một vị đạo sĩ bí ẩn đi qua nơi đây. Khi vừa thấy cô con gái út của tộc trưởng, bà ta đã nói rằng nàng có số kiếp trở thành hoàng hậu của vương quốc này, để bước lên ngôi vị đó nàng sẽ phải trả giá rất đắt sẽ đau khổ đến tột cùng. Không một ai tin điều này, ở đây cách kinh thành 3 tháng đi đường tại sao lại có một vị hoàng tử nào đó đi qua rồi nhìn trúng Mạc Hy được, sau đó cũng không ai nhắc đến nữa.

Nhưng đột nhiên kinh thành gửi đến một vị hoàng tử, mọi người bắt đầu lo sợ. Lo sợ lời tiên đoán ấy thành sự thật, sợ cô gái thơ ngây hồn nhiên của thảo nguyên này phải chịu khổ, họ giấu Mạc Hy khỏi vị hoàng tử, ai hỏi cũng nói đó là một cô nương chần chờ.

Nhưng có những thứ nếu đã là duyên phận, có tránh cũng không tránh được chỉ trách số phận sao quá nghiệt ngã. Trách sao vị hoàng tử kia vừa gặp đã say, trách cô nương chần chờ mãi nghĩ suy về vị hoàng tử...

4. Chương 4: Bán Duyên

Kinh thành theo lời kể của những thương gia là một nơi vô cùng náo nhiệt, nơi tràn ngập ánh sáng tiếng cười, nơi có rượu ngon có đủ mọi trò chơi vui nhất trên đời này.

Kinh thành trong lòng cô gái nhỏ của thảo nguyên luôn là một ước mơ, một nơi nàng luôn muốn đến.

Gió mang theo tiếng sáo làm thức tỉnh suy nghĩ của Mạc Hy, nàng theo âm thanh của tiếng sáo tìm đến bên một ngọn đồi nhỏ. Nam nhân ngồi bên gốc cây say sưa thổi sáo không hề biết có một chú mèo nhỏ đang mãi mê nhìn mình.

- Một khúc gổ cũng tạo ra được âm thanh như vậy sao.

Doãn Khải dừng lại đưa mắt nhìn nữ nhân trước mắt, tìm mọi cách gặp nàng đều trốn, nay không hẹn nàng lại tự tìm đến trong lòng có chút vui mừng.

- Đây là sáo, ở chỗ nàng không có sao.

Mạc Hy lắc đầu, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Doãn Khải đưa tay với lấy chiếc sáo. Hành động vô cùng tự nhiên ấy khiến Doãn Khải vô cùng ngạc nhiên, không phải nàng sợ người lạ sao?

- Kinh thành có vui không?

- Kinh thành tất nhiên vui rồi, nơi đó đông vui nhộn nhịp hơn nơi đây...

- Chỉ thế thôi sao?

- Còn rất nhiều thứ khác, cô nương muốn đến kinh thành không?

- Tất nhiên...nhưng cha sẽ không cho ta đi đâu. Nữ nhân sinh ra ở thảo nguyên thì đã định sinh mệnh gắn liền với nơi này rồi. Đôi mi nàng khẽ sụp xuống, ánh đượm buồn phảng phất.

- Cây sáo này cho ta được không?

- Không được!

- Đường đường là hoàng tử, có mỗi cây sáo cỏn con này mà cũng tính toán sao?
- Tất nhiên ta phải tính toán, ta tặng nàng, nàng cũng phải trả lại thứ gì cho ta chứ!

Mạc Hy không nói gì nàng đứng dậy tà áo khẽ phất phơ trong gió, nàng quay người lại khiến Doãn Khải không thể nào thấy được đôi mắt long lanh ngập tràn vẻ tình nghịch lạnh lợi ấy.

- Được, ta trả lại cho ngài, đêm mai nơi đây sẽ diễn ra một lễ hội rất tuyệt vời ngài hãy đến ra sẽ trả cho ngài.
- Nàng trả ta cái gì?
- Không phải trả, ta bán duyên cho ngài.

Mạc Hy nói rồi bước đi, trong cơn gió bóng nàng yêu kiều mỏng manh khiến Doãn Khải không khỏi động lòng. Bán duyên cho chàng sao, đúng là một cô nương thú vị.

Nữ tử ở thảo nguyên này khi đến tuổi cập kê sẽ đan cho mình một chiếc vòng tay nhỏ, trong lễ hội nàng sẽ đeo chiếc vòng ấy cho nam nhân mình muốn yêu thương gửi gắm.

Trong lễ hội hôm nay, có một nữ nhân y phục đỏ rất nổi bật, tuy nàng mang mạng che mặt nhưng nhìn đôi mắt tuyệt đẹp ấy cũng có thể đoán được đây là một nữ nhân dung mạo tuyệt trần. Mạc Hy không để ý rằng mình đang bị mọi người chú ý, nàng đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng hình của Doãn Khải, bán duyên nàng chuẩn bị bán duyên cho chàng, rồi chàng sẽ đưa nàng đến nơi kinh thành ấy, sẽ không phải mãi ở lại nơi này.

Tộc trưởng không khỏi nhăn mặt, tại sao Mạc Hy lại có mặt ở đây, chẳng phải nó luôn không thích lễ hội này sao?

Cho đến khi nhìn thấy Mạc Hy đeo chiếc vòng ấy cho vị hoàng tử, ông mới biết được nguyên do. Mọi người xung quanh la hét cổ vũ đôi uyên ương nhưng trong lòng tộc trưởng lại đau lòng xót xa nhìn cô con gái. Đã dốc lòng che dấu bao bọc nhưng cuối cùng cũng không tránh được hai chữ số phận. Nếu duyên phận đã định rằng phải gặp nhau, chỉ cầu mong con gái không quá đau khổ, không mong sang giàu chỉ mong hai chữ yên bình, hạnh phúc.

5. Chương 5: Hoa Cài Mái Tóc Nàng

- Ngài sẽ lấy ta chứ?
- Cô nương à, chúng ta chỉ mới gặp nhau hai lần mà nàng đã muốn làm thê tử của ta sao?
- Ngài là đang chê ta xuất thân thấp kém sao. Ta là con gái tộc trưởng là cô nương chẵn cừu xinh đẹp nhất thảo nguyên này đây.
- Nàng cũng quá là tự tin rồi đây.
- Nam nhân đến xin cưới xếp cả một hàng dài, nếu ngài không muốn thì thôi vậy ta cũng không ép buộc ngài.

Nhìn vẻ mặt giận dữ của nàng, Doãn Khải không khỏi bật cười, nàng không phải nữ nhân xinh đẹp nhất mà chàng gặp, nàng không biết cầm kì thi họa. Nữ nhân ở kinh thành cầm kim chỉ thì nàng cầm dây cương ngựa, nữ nhân ở kinh thành luôn ngại ngần e thẹn giữ khoảng cách thì nàng đòi chàng cưới mình chỉ sau hai lần gặp. Nàng là cô gái nhỏ hồn nhiên của thảo nguyên, là cơn gió mới lạ dịu dàng ấm áp thổi vào cuộc đời của chàng.

Trước đây Doãn Khải tưởng nàng chỉ là một con mèo nhỏ nhút nhát nhưng bây giờ chàng mới nhận ra, nàng thật ra là một con cáo tinh ranh, nghịch ngợm, con cáo cướp mất trái tim vị hoàng tử.

Chàng khẽ bẻ một nhánh lan hồ điệp cài lên mái tóc nàng, chỉ một nhánh hoa, không trang sức cầu kì nhưng nàng rất tỏa sáng, đẹp tuyệt trần.

- Theo ta về kinh thành có được không?

- Ngài phải hỏi cha ta chứ.

Lễ hội hôm ấy náo nhiệt hơn mọi lần, có nữ tử then thùng đeo chiếc vòng tay cho vị hoàng tử khôi ngô tuấn tú, có một đôi tình nhân, một cuộc tình vừa mới chớm nở.

Một thời gian ngắn sau đó tin tức từ kinh thành truyền đến, Hoàng hậu bệnh nặng, quốc vương muốn chàng trở về ngay lập tức. Đêm ấy Doãn Khải đến tìm tộc trưởng, mong muốn được cưới Mạc Hy, muốn dẫn nàng theo cùng.

- Thứ cho ta không thể để ngài dẫn Mạc Hy đi được.

- Tại sao?

- Ngài là hoàng tử cao cao tại thượng, bên cạnh ngài có bao nhiêu nữ nhân quyền quý xinh đẹp. Ngài không chê thân phận Mạc Hy nhưng phụ mẫu của ngài thì sao. Ngài còn một người đệ đệ đúng không, Mạc Hy theo ngài chắc chắn sẽ bị cuốn vào cuộc đấu tranh trong hoàng thất các người.

- Ta có thể bảo vệ cho nàng ấy.

- Ngài có thể? Nếu Hoàng hậu hay Quốc vương không đồng ý ngài sẽ chống lại họ sao, đó là tạo phản, không chỉ hại mình hại cả Mạc Hy.

Nàng ở bên ngoài nghe được toàn bộ cuộc trò chuyện của hai người họ, tại sao cha lại không muốn gả nàng đi. Từ nhỏ đến lớn cha đều chiều chuộng, nàng muốn gì được nấy, cha nói sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng, vậy tại sao lại không thể gả nàng cho nam nhân mà nàng yêu thương.

Đêm ấy Mạc Hy lặng lẽ thu dọn hành lý, nếu cha không đồng ý nàng sẽ trốn đi, nàng sẽ bảo Doãn Khải dẫn nàng cùng trốn về kinh thành. Mạc Hy không muốn ở đây, nàng không muốn cô đơn buồn tủi đến cuối đời.

- Mạc Hy?

- Tỷ tỷ.

Thư Kiều nhìn gói hành lý nhỏ xếp gọn ở cuối giường thì khẽ cười, lớn lên cùng nhau lẽ nào nàng không hiểu được người muội muội của mình. Nếu nó đã muốn đi có cản cũng không cản được, nàng khẽ đưa cho Mạc Hy một chiếc túi nhỏ.

- Đây là...

- Là ngân lượng của kinh thành, ở đó phải cần tiền, nhớ bảo trọng đấy.

- Tỷ không cần muội sao?

- Ngốc. Chỉ cần muội hạnh phúc là được rồi rõ chưa. Nhớ kỹ nếu ở đó bị ức hiếp thì có thể về đây, đây là nhà lúc nào cũng chào đón muội trở về rõ chưa.

6. Chương 6: Toan Tính Của Chàng

Hoàng tử rời đi được ba canh giờ, Mạc Hy không hề tiễn biệt không khóc lóc oán trách khiến cho tộc trưởng không khỏi nghi ngờ, khi ông tìm đến thì cũng phát hiện căn phòng trống, tìm khắp mọi nơi đều không thấy.

Là Mạc Hy đã trốn đi theo.

Tộc trưởng hết sức tức giận, nhưng có đuổi theo cũng không kịp, đã ba canh giờ đi qua. Đứa nhỏ này luôn tự làm theo ý của mình, giờ ông chỉ có thể hy vọng mong cho nó được bình yên mà sống, hy vọng vị hoàng tử ấy thực sự có thể bảo vệ Mạc Hy.

Ngồi trên xe ngựa, lòng Mạc Hy nóng như lửa đốt, nàng chưa bao giờ bước chân ra khỏi nơi ấy, lần này một đi có thể sẽ không thể về nữa, còn không thể nói một câu từ biệt với cha, nàng là một đứa con bất hiếu.

Doãn Khải dường như hiểu được tâm tư của nàng, chàng sẽ cầm lấy đôi tay đang run rẩy kia, khẽ để nàng dựa vào vai của mình.

- Nàng có hối hận không?
- Chỉ cần chàng không thay lòng, ta quyết sẽ không hối hận.

Cô nương ở trong lòng đã từ bỏ tất cả, từ bỏ quê hương, từ bỏ người thân một mình theo chàng đến một nơi xa lạ, chàng nhất định sẽ trân trọng, dùng cả tính mạng này để bảo vệ nàng.

- Còn Thư Kiều, cô ấy sẽ chăm sóc cho cha nàng, nàng yên tâm đi.
- Thư Kiều. Thư Kiều tỷ ấy không hề cần ta, còn cho ta ngân lượng.
- Không cần nàng sao.
- Phải, còn cho ta rất nhiều ngân lượng, tha hồ tiêu xài.
- Cô nương à, ta là hoàng tử nàng không cần lo việc thiếu ngân lượng.
- Nhớ một ngày chàng chán ta, chuẩn bị trước cũng tốt.
- Nha đầu ngốc.

Bên trong chiếc xe ngựa tràn ngập tiếng cười hạnh phúc, ở trong hoàng cung không khí lại tràn ngập sự căng thẳng. Triệu quốc và Long quốc xảy ra chiến tranh, Triệu quốc muốn mượn đường Lương quốc để dẫn binh tiến đánh. Quốc vương Lương quốc vô cùng đau đầu, nếu đồng ý khi binh lính đi qua cần phải cung cấp lương thực, làm vậy người dân sẽ rất cực khổ, nhưng nếu không sẽ đắc tội với Triệu quốc, hậu quả vô cùng nặng nề.

Lần này gọi Doãn Khải trở về không chỉ vì Hoàng hậu bị bệnh, mà quan trọng hơn là cùng bàn bạc đại sự này.

Mặc dù Doãn Khải có đề xuất một vài ý kiến nhưng luôn bị quốc vương từ chối một lòng muốn nghe ý kiến của Doãn Khải. Điều này một lần nữa làm cho vị nhị hoàng tử càng tổn thương, cùng là con trai nhưng phụ vương luôn thiên vị ca ca, luôn bỏ ngoài tai ý kiến của mình.

- Ca ca sao, Doãn Khải tiếng ca ca này người không xứng, hại ta thê thảm như vậy, người nhất định phải trả giá.

.....

- Hoàng tử, nghe nói Triệu quốc và Long quốc xảy ra binh biến. Một vị thị vệ lên tiếng.
- Ta cũng phần nào đoán được, phụ vương muốn ta trở về gấp như vậy chắc hẳn là có chuyện rất quan trọng.
- Người đạo này cần phải cẩn trọng hơn, thời buổi loạn lạc nghe nói dân nhiều đám thích khách đã tràn vào Lương quốc.
- Ta tự lo cho mình được, các người nhớ bảo vệ cho Mạc Hy, cẩn thận một chút.
- Tuân lệnh.

Lần này trở về nhất định sẽ là một trận phong ba sóng gió lớn, nhưng chỉ cần nàng ở bên cạnh sóng gió có lớn đến đâu chàng cũng sẽ vượt qua được. Khi trở về chàng sẽ nói với mẫu hậu rằng đã phải lòng một cô nương, muốn nàng làm thê tử của mình. Chàng không thể nói với phụ vương được, người rất coi trọng thân phận, chỉ còn cách nói với mẫu hậu để người từ từ khuyên nhủ phụ vương.

Mạc Hy là một nữ tử đơn thuần, trong sáng nhất định mẫu hậu sẽ yêu thích nàng. Mẫu hậu ở trong hậu cung nhìn qua bao cuộc tranh đấu, thấu tâm can của bao nữ tử nơi đây chắc chắn sẽ chán ghét bọn họ. Mạc Hy như một ngọn gió mới của thảo nguyên, không toan tính, không mưu cầu chắc chắn sẽ được lòng mẫu hậu.

Để bảo vệ được nàng, Doãn Khải buộc phải toan tính rất nhiều. Khi phụ vương đồng ý chàng chắc chắn sẽ cho nàng một hôn lễ long trọng nhất, khiến nàng trở thành cô dâu đẹp nhất hạnh phúc nhất trên đời.

7. Chương 7: Ta Chưa Từng Thích Chàng

Việc Lương quốc ngập ngừng không trả lời yêu cầu khiến quốc vương Triệu quốc rất tức giận, đoàn quân tiếp tế của ngài không thể nào đến chiến trường kịp thời, tổn thất rất nặng nề.

- Quốc vương, nếu còn chờ thêm nữa chúng ta sẽ thất bại.
- Không cho mượn đường thì đánh chiếm luôn, mở đường sang Long quốc.
- Không thể được, chúng ta hiện giờ không còn đủ binh lực.
- Vậy thì phải làm sao?
- Ta phải dùng kế sách khác, nghe nói đại hoàng tử Lương quốc đang lưu lạc ở bên ngoài, ngài có muốn...
- Được được, miễn là có đường để tiến đánh là được.

Đã khởi hành được gần một tháng, nhưng khung cảnh xung quanh vẫn không khác gì vẫn chỉ toàn núi là núi khiến cho Mạc Hy cảm thấy nhàm chán. Nàng chỉ mong mau mau đến được kinh thành, đến được nơi thú vị nhất trên đời này trong trí tưởng tượng của nàng. Doãn Khải mấy hôm này đều không nói chuyện nhiều với nàng, chỉ thao thao bất tuyệt rằng nàng phải cẩn thận không được đi đâu lung tung, không được cách xa thị vệ.

Đoàn người dừng chân bên một con suối nhỏ để nghỉ ngơi, cho ngựa ăn. Nàng ngồi bên bờ suối, ngâm đôi chân trần dưới dòng nước mát lạnh, cứ chốc chốc lại đưa mắt nhìn về phía Doãn Khải.

Từ khi rời khỏi thảo nguyên chàng rất khác, Mạc Hy không thấy chàng cười nhiều nữa, khuôn mặt luôn tỏ ra nghiêm nghị một cách đáng sợ, nàng không thích điều này. Nàng nhớ chàng trai thối sáo cho nàng nghe, nhớ chàng trai với nụ cười rạng rỡ trong đêm bán duyên ấy.

Có lẽ do nước suối quá lạnh, đôi chân Mạc Hy hơi run run, nàng cố gắng đứng dậy nhưng rồi vấp ngã, cả người bổ nhào xuống đất. Nàng nhắm mắt lại cứ tưởng rằng rất đau, nhưng lại cảm nhận được một cánh tay rắn chắc giữ mình lại, Mạc Hy khẽ mở mắt thấy Doãn Khải nhìn mình với vẻ mặt rất tức giận.

- Nước...nước suối lạnh quá, ta bị tê chân.
- Nàng ngốc vừa thôi, cứ làm ta phải lo lắng.
- Chàng cũng biết lo lắng sao, mấy ngày qua chàng không thèm quan tâm đến ta.

Nàng cũng đang tức giận mà, tâm trạng của nàng cũng không tốt, một mình ở nơi này không quen biết ai, mà chàng cũng chẳng hiểu, bỏ nàng lại một mình. Mạc Hy kéo tay chàng ra rồi hờn dỗi trở về lều của mình. Ai gọi nàng cũng không thèm trả lời, còn không thèm ăn cơm tối.

Doãn Khải biết, nàng đang giận, giận mình vô tâm bỏ mặc nàng. Thật sự mấy hôm nay chàng mãi lo suy nghĩ nên không để ý đến nàng mấy, làm cho nàng tủi thân là lỗi của chàng.

- Hoàng tử, Mạc Hy tiểu thư không chịu ăn cơm.
- Để ta.

Khi đem cơm đến cho Mạc Hy, Doãn Khải giật mình hoảng hốt, nàng không hề có ở trong lều. Mọi người đi tìm khắp nơi đều không có, nàng biến mất không để lại một chút dấu vết nào.

- Lục tung nơi này lên tìm cho ta.
- “- Mạc Hy, Mạc Hy, nàng đâu rồi.”

- Hoàng tử, có một tờ giấy lạ trong phòng tiểu thư Mạc Hy.

Doãn Khải vội vàng cầm lấy tờ giấy rồi đọc, đêm nay một mình chàng tìm lên đỉnh núi, không được dẫn theo ai, nếu không chúng sẽ giết chết nàng. Lòng Doãn Khải như lửa đốt, Mạc Hy là bị bắt cóc, chàng không biết bọn chúng muốn gì chỉ hi vọng chúng không làm tổn thương đến nàng...

Trên đỉnh núi, Mạc Hy mơ màng tỉnh lại, nàng không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ rằng khi chuẩn bị đi ăn cơm tối thì đột nhiên bị đánh ngất đi, là nàng đang bị bắt cóc sao. Nàng rất sợ, trong lòng nàng chỉ mong cho Doãn Khải mau mau đến cứu nàng đi, đám người này rất đáng sợ. Chúng đưa nàng đến cạnh bên bờ vực, chỉ cần xảy chân là sẽ tan xương nát thịt, nàng không muốn, nàng muốn được sống muốn được đến kinh thành.

Chờ đợi mòn mỏi, cuối cùng chàng cũng đến, nhưng sao chỉ đi một mình, Doãn Khải chàng là đồ ngốc sao?

- Thả nàng ấy ra!
- Quả là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.
- Các người muốn gì cũng được, thả nàng ấy ra.
- Người chắc chứ, đại hoàng tử, muốn gì cũng được.
- Phải.
- Vậy ta muốn người lập tức viết thư về, yêu cầu lão vua già chết tiết đó mở đường cho Triệu quốc.
- Thì ra là gián điệp của Triệu quốc.
- Đừng lằng nhằng có hay không.

Bọn chúng đưa lưới kiếm đến bên cổ nàng, để nàng đứng gần bên bờ vực, chỉ một sai sót nhỏ thôi Doãn Khải sẽ mất nàng mãi mãi. Mạc Hy lúc này rất yên tĩnh trầm mặc, nàng không hề nói gì, chỉ yên lặng đứng đó nhìn chàng. Chàng không thể viết thư yêu cầu phụ vương được, việc đó sẽ làm cho bách tính lầm than khổ cực, nhưng nếu không cô gái nhỏ của chàng sẽ phải làm sao?

Mạc Hy khẽ cười nhẹ, là bọn chúng đang uy hiếp chàng sao, đem nàng ra để uy hiếp chàng. Bọn chúng không biết rằng nữ tử nơi thảo nguyên sẽ không bao giờ để mình trở thành gánh nặng cho ai hết. Nàng nhẹ nhàng cầm thanh kiếm cửa một đường vào cổ mình.

Thời gian như ngừng lại, cả Doãn Khải và đám thích khách vô cùng hoảng hốt. Tên cầm đầu không giữ nàng nữa, hất bỏ nàng ra, nàng đứng không vững cố gắng ngẩng đầu lên nhìn chàng.

- Doãn Khải, nữ tử ở thảo nguyên rất mạnh mẽ.
- Mạc Hy, lại đây đừng dọa ta.
- Ta thực ra chưa từng thích chàng, ta cũng không muốn làm gánh nặng của chàng.
- Mạc Hy, đứng đó ta sẽ qua, không sao đâu.
- Bọn chúng sẽ không uy hiếp được chàng đâu. Nhớ kĩ, sống thật tốt nhé.

Nàng nói rồi nở một nụ cười nhẹ, cả thân hình bé nhỏ rơi xuống vực, biến mất hoàn toàn khỏi mắt của chàng...

8. Chương 8: Người Về Lòng Ở Lại

Đại hoàng tử trở về, dường như trở thành một người hoàn toàn khác, chàng không nói không rằng giam mình trong phòng, không bước chân ra khỏi cửa một bước, hoàng hậu và quốc vương đến chàng cũng không gặp.

Quốc vương Lương quốc trở nên bất lực, vốn dĩ tưởng rằng Doãn Khải trở về có thể giúp ông hóa giải cục diện này, nhưng từ khi trở về nó như người mất hồn.

- Quốc vương, tể tướng đã đến.
- Cho vào đi.

Doãn Khải trở nên như vậy, căn bản không thể giúp gì được, phải tự mình quyết định, quốc vương đành phải triệu kiến tể tướng đến để bàn bạc.

- Bệ hạ
- Đứng lên đi, tể tướng khanh nói xem, trẫm phải làm như thế nào đây?
- Chỉ còn cách mở đường thôi bệ hạ, thần nghe tin rằng nếu không chịu Triệu quốc sẽ chiếm luôn nước ta.
- Chỉ còn cách đó sao?
- Đành phải vậy thôi. Thần nghe nói Đại hoàng tử đã trở về.
- Trở về có ích gì, nó trở nên như vậy trẫm cũng hết cách.
- Châu Doanh nhà thần rất muốn gặp hoàng tử.
- Châu Doanh, được được, mau bảo quận chúa đến nói chuyện với nó xem sao.
- Tuân lệnh.

Doãn Khải, Doãn Khởi và Châu Doanh lớn lên cùng nhau, có thể gọi là thanh mai trúc mã. Châu Doanh từ nhỏ nàng đã luôn ngưỡng mộ đại hoàng tử, giữa hai người vốn đã có hôn ước, hoàng hậu đã hứa lần này khi chàng về, sẽ bảo chàng đem kiệu tám người khiêng đến rước nàng. Ngày chàng đi không hề từ biệt, ngày chàng về cũng chẳng thèm đến thăm nàng, nàng đành phải lặn lội vào cung để gặp chàng. Doãn Khải, chàng thật vô tâm.

- Quận chúa, hoàng tử không muốn gặp ai.

Nghe đồn khi Doãn Khải trở về liền biến thành một con người hoàn toàn khác, chàng không nói không rằng, luôn giam mình trong bóng tối, còn không muốn gặp ai. Nàng mặc kệ, liệu mình xông vào.

Trong căn phòng tối tăm ấy, bóng chàng trở nên cô độc, thê lương đến tận cùng. Châu Doanh khẽ đến gần bên Doãn Khải, nàng ngồi xuống khẽ vén mấy lọn tóc trên khuôn mặt chàng. Chàng trở nên tiêu tụy quá, Châu Doanh xót xa nắm lấy đôi bàn tay chàng. Doãn Khải chỉ ngồi yên lặng cũng không đẩy nàng ra xa.

- Doãn Khải, chàng về rồi.
- Doãn Khải ta mang rất nhiều điểm tâm mà chàng thích, ném một chút gì đi.

Châu Doanh gấp một miếng bánh đậu xanh đưa gần lên miệng chàng, Doãn Khải vẫn không có phản ứng gì, chàng yên lặng như một bức tượng, căn phòng trở nên im lặng một cách đáng sợ.

- Doãn Khải, rốt cuộc chàng làm sao vậy. Chàng từng hứa sẽ đem kiệu tám người khiêng đến rước ta, ta sẽ thành cô dâu xinh đẹp nhất. Bây giờ chàng thành như thế này thì ta phải làm sao bây giờ.

Câu cuối Châu Doanh nói như thể nàng sắp bật khóc đến nơi rồi. Chờ đợi mòn mỏi cuối cùng chàng cũng trở về, chàng về rồi nhưng linh hồn chàng lại phiêu dạt nơi đâu mất rồi.

Kiệu tám người khiêng, cô dâu đẹp nhất, những từ ngữ ấy như xoáy sâu,ứa thêm vào trái tim đang rỉ máu của Doãn Khải. Mạc Hy, nàng quay trở lại đi, nàng hứa sẽ trở thành cô dâu của chàng mà, sao nàng lại thất hứa. Chúng ta đến kinh thành rồi, nơi đây rất đẹp, nhưng không có bóng hình của nàng.

Mạc Hy, nàng đang ở nơi đâu.

Đêm đêm chàng không dám ngủ, chỉ sợ sẽ thấy nàng, thấy hóm đó trên vách núi. Nàng mặc y phục màu trắng, nhưng máu nàng lại nhuộm đỏ bộ y phục đó. Nàng đứng đó nhìn chàng, nàng không nói nhưng ánh mắt lại như đang oán trách chàng tại sao không giữ lời, tại sao lại hại nàng thê thảm như vậy. Vốn dĩ nàng sẽ được sống bình yên hạnh phúc, nhưng vì chàng nàng đã bỏ lại quê hương mình, để rồi kết cục như hôm nay.

Là chàng vô dụng không bảo vệ được nàng, là chàng hại nàng.

Mạc Hy đi rồi chàng cũng không muốn sống nữa, là đám thị vệ cố giữ chàng lại, không cho chàng nhảy xuống đó tìm nàng. Chúng giữ được cơ thể chàng lành lặn, nhưng trái tim chàng đã tan vỡ rồi, sống còn có ích gì sao

Mạc Hy ta sai rồi, nàng đừng trốn nữa trở về đi, ta rất nhớ nàng.

9. Chương 9: Bóng Hình Của Nàng

Tháng đầu tiên khi trở về, đại hoàng tử giam mình trong phòng.

Tháng thứ hai, chàng đắm mình trong men say, chỉ khi say Doãn Khải mới không thấy bóng hình của nàng.

Tháng thứ ba, Doãn Khải không còn ồn ào phá phách nữa. Chàng trở lại thành con người trước đây. Hằng ngày luyện võ, đọc sách, thi thoảng xem một ít tấu chương giúp phụ vương. Chàng hay đến nói chuyện với mẫu hậu nhiều hơn, đối với Doãn Khởi càng nhường nhịn, chàng thường tránh mặt đệ đệ, tránh những cuộc cãi vã không nên có.

Doãn Khải cũng thường xuyên đến phủ tể tướng để đánh cờ, thái độ của chàng với Châu Doanh không nóng không lạnh, chỉ chào hỏi vài câu cho có lệ.

Mọi người nói, đại hoàng tử đã thực sự trở về. Nhưng Châu Doanh lại không thấy vậy, thà là chàng nhốt mình hay tìm đến men rượu, nàng còn có thể đến an ủi chàng giúp chàng hóa giải bớt nỗi sầu bi. Giờ đây chàng cố tỏ ra bình thản nhưng chắc chắn trong lòng chàng không có giây phút nào được yên bình, chàng đang cố che giấu nỗi đau vào trong lòng.

Mọi người không ai biết tại sao trở về đại hoàng tử trở nên như vậy, nhưng Châu Doanh nàng biết rõ, là do một cô nương tên Mạc Hy. Trong một cơn say chàng đã ôm lấy Châu Doanh, chàng gào khóc gọi tên Mạc Hy.

Chàng đau lòng, nàng lại càng đau hơn. Có những giây phút, nàng thực sự mong mình là cô nương ấy, đến bên chàng rồi nói “Doãn Khải, ta là Mạc Hy đây” khi ấy chàng sẽ không phải tự dằn vặt bản thân như vậy nữa.

- Doãn Khải, Mạc Hy nàng ấy là một cô nương tốt đến nhường nào mà chàng vì cô ấy mà thành ra như vậy.
- Muội, sao biết đến Mạc Hy?
- Là chàng ôm ta rồi gọi tên cô ấy.
- Thất lễ rồi, muội quên chuyện đó đi.
- Ta có thể sống cuộc đời của Mạc Hy, chỉ cần chàng cho ta một cơ hội.

Chàng không nói gì, lặng lẽ bước đi để lại một mình Châu Doanh ở lại. Đến cả tự trọng nàng cũng không cần, nàng nguyện sống cuộc đời của người khác vì chàng, tại sao chàng một chút cảm động cũng không có. Doãn Khải không phải mình chàng, nàng cũng biết đau mà...

Về phía Triệu quốc do chiến tranh kéo dài, lương thực dần cạn kiệt, binh lính tinh thần chán nản không có động lực. Trước tình hình khó khăn Triệu quốc gửi thư đến, yêu cầu Lương quốc viện trợ quân lương, khi chiến thắng nhất định sẽ trả ơn Lương quốc.

Đại hoàng tử một lần nữa xin được ra chiến trường. Chàng nói muốn lập công danh, muốn giúp Lương quốc trở nên lớn mạnh hơn. Quốc vương tất nhiên không chịu nhưng ánh mắt kiên quyết của chàng khiến người phải thay đổi quyết định của mình.

Trước khi ra đi, chàng yêu cầu phụ vương lập Doãn Khởi làm thái tử để chàng yên tâm ra trận. Mọi thứ coi như chàng đã trả lại hết cho đệ đệ, không còn gì để tiếc nuối.

Khi đoàn xe ngựa đến gần cửa thành thì bị người của quận chúa cản lại. Châu Doanh biết nàng không cần được Doãn Khải, nhưng vẫn phải thử một lần biết đầu kí tích sẽ xảy ra.

- Tại sao?
- Ta không hiểu muội đang nói gì, muội có biết hậu quả của việc này không?
- Tại sao chàng lại bỏ ta mà đi lần nữa, ta đã quá mệt mỏi rồi không chờ đợi được nữa. Doãn Khải chàng dẫn ta theo cùng có được không.
- Châu Doanh, đừng trẻ con nữa.

Doãn Khải kéo tay nàng sang một bên rồi bước đi, chàng không hề quay lại nhìn nàng. Nàng khóc lóc khổ sở như vậy cũng không có nổi một ánh nhìn của chàng.

- Nếu như, nếu như Mạc Hy tìm đến đây không thấy chàng thì phải làm sao.

Doãn Khải chợt khựng người lại, Mạc Hy đến đây tìm chàng? Sao có thể được chứ. Khi trở về chàng luôn ảo tưởng rằng Mạc Hy còn sống, nàng sẽ đến tìm chàng nên cố giữ mình ở lại nơi này đợi nàng. Nhưng rồi ba tháng trôi qua, Doãn Khải mệt rồi, chàng ôm hi vọng đủ rồi. Đạo gần đây, bóng hình của nàng không xuất hiện trong những giấc mơ nữa, nàng đi thật rồi.

Chàng dứt áo ra đi, biết rõ là nguy hiểm nhưng chàng vẫn đi, ở lại nơi đây còn có ý nghĩa gì nữa. Doãn Khải thừa nhận, chàng là một người hèn nhát, chàng không thể tự tử được, như vậy sẽ làm mất mặt hoàng gia.

Nhưng nếu là tử trận thì sao?

10. Chương 10: Cầu Thân

Hơn một năm chìm trong khói lửa chiến tranh, Triệu quốc, Lương quốc và Long quốc đều tổn thất rất nặng nề. Đặc biệt là Lương quốc, cả vị đại hoàng tử đã ra chiến trường, không có một chút tin tức gì, rằng chàng còn sống hay đã hi sinh.

Doãn Khởi thuận lợi lên ngôi thái tử, trở thành chủ nhân của đông cung. Việc Doãn Khải ra trận nằm ngoài dự tính của chàng, những tưởng sẽ xảy ra một trận phong ba bão táp nhưng không hề. Đại hoàng tử ra trận không rõ sống chết, quốc vương sức khỏe ngày càng yếu không còn sự lựa chọn nào khác buộc phải lập chàng làm thái tử.

Doãn Khởi mỉm cười tự chế giễu bản thân mình, là do không còn sự lựa chọn chiếc ghế thái tử mới đến lượt chàng. Chàng là phải cảm ơn vị ca ca đó sao.

- Thái tử, chiến trường báo tin về, chúng ta toàn thắng rồi.
- Thật sao!
- Là sự thật, chúng ta thắng rồi. Long quốc đã hoàn toàn quy phục.
- Đại tướng quân sao rồi, có tin tức gì không.
- Đại tướng quân, nghe đồn bị thương rất nặng không thể trở về.
- Tại sao lại là nghe đồn?
- Thần cũng không rõ, thần sẽ cho điều tra thật rõ tình hình của đại tướng quân.
- Lui xuống đi.

Doãn Khải, người thật tài giỏi. Một năm, chỉ một năm đã toàn thắng trở về, người là muốn danh tiếng lẫy lừng, chiến công vang dội đường đường chính chính trở về cướp vị trí này của ta sao, thật thâm độc. Bị thương nặng sao, tốt nhất người lên mất xác ở nơi đó, không thì trở thành một phế nhân đi. Khi ấy ta sẽ không tính toán với người nữa.

.....

Ở chiến trường, Doãn Khải ôm lấy bụng của mình, nơi ấy toàn những vết thương. Rất nhiều lần chàng đứng ở ranh giới giữa cái sống và chết, khi ấy chàng tưởng mình sẽ được gặp Mạc Hy của chàng, nhưng nàng lại oán chàng trách chàng. Mạc Hy nói nàng không muốn thấy chàng, nàng hi sinh cuộc sống này không phải để chàng ôm cái cơ thể tàn tạ đó đến gặp nàng. Nàng muốn chàng sống, hơn nữa còn phải sống thật tốt, khi gặp nàng chàng phải trở thành một ông lão tóc bạc phơ, khuôn mặt nhăn nheo già nua.

Mạc Hy, nàng thật độc ác, vì sợ nàng trách nàng giận mình lên Doãn Khải đã cố gắng vượt qua tất cả. Chàng phải sống, sống thật tốt để không phụ lòng nàng.

.....

Chiến thắng vang dội, quốc vương Triệu quốc không hề thất hứa, một nửa Long quốc sẽ do Lương quốc chiếm đóng, thậm chí còn đem cô công chúa yêu thương nhất gả sang Lương quốc để cầu thân.

Sau hơn ba tháng đi đường, cuối cùng đoàn người hộ tống công chúa cũng đến được kinh thành, rất khoa trương rầm rộ. Triệu quốc lần này gả công chúa một là thực hiện lời hứa hai là để tạo thêm mối liên kết vững chắc giữa hai đất nước. Chỉ cần công chúa được gả cho thái tử, trước mắt là thái tử phi, sau sẽ là hoàng hậu, sẽ có ngày giúp ích được cho Triệu quốc.

Quốc vương Lương quốc sắp xếp cho đoàn người ở lại đông cung, vì dấu sao sau này nàng ta cũng sẽ trở thành thái tử phi. Thân thiết với nhau trước có lẽ tốt hơn.

Doãn Khởi bận xem tấu chương, không có thời gian đến thăm công chúa. Chàng cũng không quan tâm đến cô công chúa ngoại quốc này, với mối hôn sự này cũng không mặn mà lắm, chỉ là một cuộc liên hôn chính trị, thắt chặt quan hệ của hai đất nước.

Công chúa Triệu quốc một hai đòi gặp thái tử bằng được khiến vị công công vô cùng đau đầu, dù có giải thích bao nhiêu lần rằng thái tử rất bận nhưng công chúa vẫn không hiểu, còn nói rằng nếu không gặp sẽ đập cửa xông vào.

- Thái tử, Chiêu Hy công chúa đòi gặp mặt ngài cho bằng được.
- Bảo nàng ấy ta rất bận.

Doãn Khởi còn chưa nói hết câu cửa phòng đã mở ra, một nữ tử vô cùng xinh đẹp lao về phía chàng. Nàng ôm lấy Doãn Khởi khóc nức nở, chàng hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô công chúa này đột nhiên lao tới rồi ôm chàng khóc, chàng chưa từng làm gì nàng ta. Doãn Khởi đưa tay ra hiệu cho vị công công kia dời đi, còn chàng để mặc cho nàng vừa ôm mình vừa khóc.

- Doãn Khải, ta tìm chàng rất lâu, rất lâu. Cuối cùng ta cũng tìm được rồi.
- Nàng gọi ta là gì?
- Doãn Khải, là ta, ta là đây Mạc Hy đây. Ta không phải Chiêu Hy công chúa là Mạc Hy của chàng đây.
- Mạc Hy?

Doãn Khởi vô cùng ngạc nhiên, hôm nay chàng phát hiện ra hai bí mật. Một là Doãn Khải trở lên như vậy rất có thể là do nữ tử này, hai là cô ta không phải công chúa Triệu quốc.

Chàng muốn đẩy nữ tử trong lòng ra nhưng không nổi, nhìn nàng nức nở trong lòng mình Doãn Khởi cảm thấy có chút gì đó đau lòng, trong lòng chàng nhen nhóm lên một thứ cảm xúc mà chàng cũng không hiểu được

11. Chương 11: Chàng Là Phu Quân Tương Lai Của Ta

Mạc Hy khóc nức nở một lúc rồi không ồn ào nữa, nàng ngồi xuống bên cạnh Doãn Khởi xem chàng đọc tấu chương, thi thoảng nàng khẽ nhìn trộm gương mặt của chàng. So với lúc ở thảo nguyên, khi trở về gương mặt chàng có thêm vài nét nghiêm nghị, trững trạc hơn.

- Doãn Khải chàng không hỏi tại sao ta đến được đây sao.

Doãn Khởi khẽ đặt nhẹ bản tấu chương đang đọc xuống đưa mắt nhìn nàng, đôi mắt sáng như ngọc của nàng làm Doãn Khởi say mê. Nàng vẫn chưa hề nhận ra chàng không phải là người mình đang tìm kiếm.

- Công chúa, nàng nhận lầm người rồi.

- Doãn Khải, chàng quá đáng. Ta biết chàng giận ta tự làm theo ý mình, nhưng khi đó tình thế bắt buộc, ta không còn cách nào khác.

- Ta không phải là Doãn Khải.

- Uổng công ta tình nguyện hi sinh vì chàng, chàng là đồ bội bạc, vô tình, vong ơn phụ nghĩa. Doãn Khải chàng là đồ ngốc.

Khuôn mặt nàng nhăn lại, rõ ràng là đang tức giận, nhưng Doãn Khởi lại thấy bộ mặt này của nàng rất đáng yêu. Nàng như một chú nhím nhỏ đang xù lông ra để bảo vệ bản thân khỏi nguy hiểm, Doãn Khởi không kìm được lòng, chàng đưa đôi bàn tay lên khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng.

Đúng lúc ấy, Châu Doanh xông vào, khuôn mặt nàng ta đầy nước mắt ai oán nhìn thái tử.

- Doãn Khởi!!!

- Công chúa, người lui xuống trước được không. Bồn thái tử có việc quan trọng cần giải quyết.

Mạc Hy không phản ứng gì ngoan ngoãn nghe lời, nàng ôm trong lòng một bụng nghi vấn rời khỏi thư phòng. Cô gái ấy rõ ràng vừa gọi chàng là Doãn Khởi, chính chàng cũng nói chàng không phải Doãn Khải. Nhưng gương mặt ấy...

Trong thư phòng, Châu Doanh đưa đôi mắt đầy oán hận của mình nhìn Doãn Khởi, rõ ràng đó là ca ca của chàng, tại sao chàng lại có thể độc ác như vậy. Chiến trường truyền tin tới, cấp báo rằng đại tướng quân bị trọng thương, khẩn cầu gửi đến đó một vài vị thái y. Nhưng hoàng cung lại từ chối, nói rằng trong cung đang có dịch bệnh, thái y không thể xuất cung đến đó được, đại tướng quân phải cố gắng chịu đựng, chờ khi dịch bệnh qua sẽ lập tức đưa thái y đến.

- Ta không ngờ người lại tuyệt tình đến vậy, ca ca ruột cũng không nương tay.

- Quận chúa đang nói năng hàm hồ gì vậy.

- Bỏ mặc ca ca trọng thương không cứu, người lại ở đây vui vẻ với một nữ nhân ngoại tộc, Doãn Khởi rốt cuộc lương tâm của người để đâu rồi.

- Quận chúa nên để ý lời nói của mình, câu nói vừa rồi của muội có vài phần phạm thượng.

- Được, nếu người không chịu để thái y đến cứu chàng, vậy ta sẽ đi.

- Muội dám, chỉ cần muội bước chân ra khỏi kinh thành một bước, ta đảm bảo sẽ lấy đầu tể tướng làm quà khi muội trở về.

- Doãn Khởi, người thật độc ác.

Châu Doanh bắt lực rời khỏi nơi này, Doãn Khởi giờ hẳn ta đã trở thành thái tử nắm trong tay quyền lực, nàng không thể đắc tội được. Nhưng còn Doãn Khải của nàng phải làm sao, chàng đang bị thương rất nặng, sự sống chỉ còn trong gang tấc. Nàng bị giam lại trong kinh thành nhưng lòng lại luôn đau đáu hướng về phương Bắc. Doãn Khải, chàng nhất định sẽ không sao, nhất định sẽ bình an quay trở lại.

Khi ra khỏi cửa, Châu Doanh bắt gặp vị công chúa Triệu quốc đang đứng chờ nàng ngoài đó, nàng ta nói có chuyện cần phải hỏi nàng, Châu Doanh buộc phải nán lại một chút để trò chuyện với vị công chúa đó.

- Cô vừa gọi thái tử là Doãn Khởi.

- Hẳn ta vốn tên Doãn Khởi, ta gọi như vậy có gì là sai.

Mạc Hy khẽ lạnh người, như vậy thì vị thái tử đó đích thực không phải Doãn Khải của nàng, nàng trấn an bản thân, nắm chặt đôi tay đang run rẩy của mình rồi khẽ nói.

- Có phải có một vị hoàng tử tên Doãn Khải nữa không.

- Công chúa, sao người biết tên chàng ấy.
 - Ta...ta là nghe cung nữ trong cung đồn.
 - Phải, Doãn Khải là đại hoàng tử, chàng ấy là phu quân tương lai của ta. Còn người trong kia, trước đây là nhị hoàng tử là phu quân tương lai của cô.
 - Phu quân của cô?
 - Phải, giữa hai người bọn ta từ nhỏ vốn đã có hôn ước. Doãn Khải chàng ấy cũng nói khi trở về sẽ đem kiệu tám người khiêng tới rước ta.
- Mạc Hy nghe rõ từng tiếng sấm nổ trong đầu của mình, cả thế giới của nàng như sụp đổ ngay trước giây phút ấy. Cô gái đó nói chàng là phu quân của nàng ta, bọn họ còn có hôn ước từ nhỏ, vậy còn Mạc Hy, nàng là cái gì?

12. Chương 12: Huynh Ấy Hại Ta Rất Thê Thảm

Hai ngày trôi qua, công chúa không hề đến tìm Doãn Khởi, trong lòng chàng có một chút cảm giác gì đó không vui. Chàng rõ là đang bức tức khó chịu, cô công chúa đó lần đầu gặp mặt thì quần lầy chàng không buông, mấy ngày sau lại biến mất không chút dấu vết gì.

Mạc Hy ở trong phòng, nàng đưa đôi mắt vô hồn của mình nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài tuyết đang rơi rồi. Một vài cung nữ mang đến vài bộ y phục mới cho nàng.

- Đại hoàng tử của các người đã có hôn thê rồi sao? Mạc Hy buột miệng hỏi.
 - Dạ vâng, là Châu Doanh quận chúa, hai người bọn họ là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau.
 - Thanh mai trúc mã?
 - Nghe đồn đại hoàng tử trước kia còn hứa sẽ biến quận chúa thành tân nương xinh đẹp hạnh phúc nhất trong thiên hạ này.
 - Vậy vị đại hoàng tử đó giờ đâu rồi.
 - Giờ ngài ấy là đại tướng quân, đang chinh chiến ở xa trường. Lần này trở về chiến thắng oanh liệt như vậy, Châu Doanh quận chúa thật là có phúc.
- Mạc Hy mỉm cười chua xót, thì ra chàng vốn đã có ý trung nhân của mình rồi. Chàng đối với nàng chỉ là một thoáng qua, tiện tay trêu chọc, đùa giỡn với nàng một chút. Còn nàng, là nàng si tình là nàng ngu ngốc.

- Công chúa, công chúa người ra xem. Thái tử đang đắp người tuyết.

Đám cung nữ kéo nàng ra khỏi phòng, bên ngoài trời đã ngừng gió, tuyết cũng đã rơi kín mặt sân, rất lạnh, nhưng nàng lại cảm thấy trái tim mình còn lạnh lẽo hơn.

Mạc Hy đưa mắt nhìn quanh thì thấy thái tử đang chăm chú đắp một người tuyết, thấy nàng bước tới Doãn Khởi liền kéo tay nàng đến bên cạnh.

- Công chúa nàng xem, người tuyết này rất giống nàng.
- Thái tử người đùa đùa. Một chút cũng không giống.
- Các người nói xem có giống không.

Đám cung nữ và nô tài xung quanh không dám cãi lại vội vàng gật đầu. Doãn Khởi mỉm cười rồi đưa tay lên miệng nàng, chàng dùng ngón tay giữ cho đôi môi nàng như đang mỉm cười.

- Người tuyết này cười rất tươi, vì vậy công chúa à, nàng cũng phải mỉm cười chứ.

Mạc Hy yên lặng không nói gì, nàng đưa mắt nhìn Doãn Khởi ánh mắt nghi hoặc, ngờ vực.

- Ở bên ngoài nhiều cũng không tốt, chúng ta vào trong thôi.

Doãn Khởi không thể chịu nổi ánh mắt ấy của nàng thêm một giây phút nào nữa, chàng cảm thấy bức bối khó chịu, liền cầm tay nàng rồi kéo vào phòng. Đôi tay của chàng lạnh ngắt, chàng cảm thấy xót xa vô cùng. Ở trong phòng Doãn Khởi ra sức xoa đôi bàn tay lạnh buốt của nàng, chàng muốn xua đi cái lạnh ở đôi tay đồng thời cũng muốn đẩy đi nét lạnh lẽo u uất trong đôi mắt nàng.

- Công chúa tay nàng lạnh quá.

- Ngài đừng một câu công chúa hai câu công chúa nữa được không, ta cảm thấy rất mệt. Ngài có thể gọi tên ta không.

- Được ta gọi tên nàng, Chiêu Hy.

Chiêu Hy? Nàng như đang thức tỉnh, cố gắng vực dậy bản thân mình, nàng bây giờ không phải đơn thuần là cô nương chần chừ nữa, là Chiêu Hy công chúa của Triệu quốc. Mọi hành động của nàng đều ảnh hưởng đến bộ tộc của mình, nàng phải cẩn thận trong mọi hành động của mình. Hai ngày qua nàng đã quên mất việc tại sao mình phải đến đây.

- Ngài không hỏi ta sao, chuyện Doãn Khải?

- Ta không muốn nhắc đến người đó.

- Tại sao? Đó chẳng phải huynh trưởng của ngài sao?

- Ta không biết trước kia giữa nàng và ca ca xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng hãy quên huynh ấy đi, huynh ấy không đáng để nàng nhớ đến. Huynh ấy là một người độc ác, hẳn tâm chuyện gì cũng dám làm ra đến ta huynh ấy còn... huống hồ là nàng.

- Doãn Khải hại chàng? Hại đệ đệ ruột của mình?

Mạc Hy sững sờ đưa mắt nhìn Doãn Khởi, nàng vốn tưởng Doãn Khải chỉ là một người đào hoa vô tình nhưng hình như không chỉ có thế, chàng còn vô vàn việc xấu xa mà nàng chưa hề biết.

- Huynh ấy hại ta rất thâm. Chiêu Hy, đôi chân này của ta là bị huynh ấy hại. Vốn dĩ ta cũng có thể cưỡi ngựa đi săn, cũng sẽ như bao nam nhân khác, nhưng huynh ấy lại hại ta rất thâm hiểm biến ta trở thành một kẻ tàn phế.

13. Chương 13: Cớ Sao Người Có Mọi Thứ?

- Ngài đừng nói nữa, ta không muốn nghe.

- Chiêu Hy, có những người mới tiếp xúc những tưởng tốt đẹp nhưng bản chất lại tàn bạo độc ác vô cùng.

- Trời đã muộn rồi, thái tử người mau trở về đi.

Doãn Khởi không làm phiền nàng nữa lặng lẽ rời khỏi. Chàng không biết chuyện gì đã xảy ra giữa nàng và Doãn Khải, nhưng với tâm trạng của nàng hiện giờ thì đó chắc chắn là một mối tình sâu đậm. Một người vì trốn tránh mà tìm đến chốn nguy hiểm trùng trùng, một người vì tìm mà lặn lội đường xá xa xôi đến tận nơi này.

Đoạn tình cảm của hai người thật khiến người ta thấy cảm động.

Nhưng Doãn Khải, là người từ bỏ mối nhân duyên này, là tự người đòi đi ta không hề ép buộc, đừng trách ta cướp nữ nhân của người.

Bên ngoài hoa đào nở rộ, đã ba tháng nàng đến nơi này. Ba tháng bị trói chân ở đây, nàng như một chú chim nhỏ bị người ta lấy đi đôi cánh, bị người ta giam cầm trong chiếc lồng vàng. Người ta chỉ nghe thấy tiếng hót của chú chim rất hay lại không biết được đó là tiếng kêu cứu, gào thét trong tuyệt vọng.

Doãn Khởi rất hay đến thăm nàng, tâm ý của chàng Mạc Hy rất nhiên hiểu, nhưng nàng không thể chấp nhận được. Chàng có khuôn mặt rất giống người đó, mỗi khi nhìn thấy trái tim nàng lại quặn đau. Nàng không dám mở lòng mình ra nữa, nàng sợ sẽ lại bị lừa gạt lại bị tổn thương.

- Công chúa, thái tử mời người đến ngự hoa viên ngắm cảnh.
- Ta sẽ tới ngay.

Nàng cũng nên đi ra ngoài, hít thở không khí một chút. Nếu cứ suốt ngày ở trong phòng, nàng sẽ khó thở đến chết mất. Khi gần đến ngự hoa viên nàng thấy Châu Doanh đang nói gì đó với thái tử, nàng ta mỗi lần đến gặp thái tử đều rất tức giận trở về. Mạc Hy không rõ chuyện của hai người họ, nàng cũng không quan tâm định quay trở về thì đột nhiên nghe thấy tên của Doãn Khải.

- Người thật sự không định cho người đến cứu Doãn Khải sao.
- Tâm ý của ta, quận chúa ắt phải hiểu rõ chứ.
- Chàng ấy sắp chết rồi, ta cầu xin người, cầu xin người.

Biết rằng vốn không thể thay đổi được tâm ý của Doãn Khởi, Châu Doanh quay người trở về, nước mắt nàng lăn tuôn rơi. Chàng bị thương rất nặng, nhưng nàng lại lực bất tòng tâm, ở nơi này ngày đêm ngóng trông tin tức của chàng.

- Quận chúa, xin dừng bước.

Châu Doanh quay người lại, nàng thấy Mạc Hy đang vội vàng đuổi theo mình, gương mặt nàng ta vô cùng hoảng sợ, giọng điệu lộ rõ sự run sợ.

- Quận chúa, tại sao Doãn Khải lại sắp chết.
- Sao công chúa lại quan tâm đến chàng ấy.
- Ta...ta chỉ là một chút tò mò.
- Vậy công chúa hãy về hỏi vị thái tử của người, tại sao ca ca bị trọng thương lại không cho thái y đến cứu chữa. Bỏ mặc ca ca ở một nơi hẻo lánh, tự sinh tự diệt.

Châu Doanh nói rồi bước đi, bỏ mặc Mạc Hy đứng thất thần ở đó. Nàng vốn không có thiện cảm với cô công chúa này, luôn cảm thấy nàng ta bí ẩn khó hiểu.

Đêm ấy Mạc Hy tìm đến Doãn Khởi, chàng đương nhiên rất vui mừng. Mấy tháng nay thái độ của nàng luôn hờ hững khiến chàng không khỏi bận lòng. Nhưng đột nhiên hôm nay lại tự động tìm gặp, chàng vui mừng sai người chuẩn bị một bàn tiệc rất long trọng. Những tưởng là một buổi tối vui vẻ hạnh phúc, nhưng câu đầu tiên nàng nói lại hỏi chàng Doãn Khải hiện giờ ra sao.

- Chiêu Hy, chúng ta nói chuyện khác đi.
- Ta cầu xin ngài, cầu xin ngài hãy cứu chàng ấy đi.
- Nàng biết rõ huynh ấy là người như thế nào mà vẫn muốn cầu xin?
- Ta biết chàng ấy hại ngài, nhưng dù sao cũng là ca ca ruột của ngài. Cầu xin ngài bao dung tha thứ, cứu chàng ấy một lần này có được không?

Chàng tức giận hất đổ bàn thức ăn, tại sao ai ai cũng cầu xin cho hắn, mọi người đều bị bộ mặt giả dối của hắn lừa cả rồi.

Phụ vương mẫu hậu yêu thương hắn hơn chàng, chàng không quan tâm. Người muội muội lớn lên cùng nhau vì hắn mà oán hận chàng, chàng cũng không quan tâm. Nhưng tại sao nữ nhân chàng thích lại một lòng vì hắn, rõ ràng nàng biết hắn xấu xa tồi tệ như thế nào rồi mà vẫn cầu xin cho hắn.

- Ca ca à, có sao người có mọi thứ, còn ta thì không?
- Có phải chỉ khi người thực sự chết đi thì ta mới có mọi thứ.

14. Chương 14: Ngài Nhất Định Sẽ Không Sao

Người đầu, mau đưa công chúa trở về.

- Doãn Khởi, ta cầu xin ngài.

Mặc kệ cho Mạc Hy có gào khóc như nào thì Doãn Khởi cũng không quan tâm, chàng sai người đến đưa nàng về còn mình thì bước đến thư phòng. Chàng ở lì trong đó suốt mấy ngày, đối với Mạc Hy cũng không còn quan tâm chỉ căn dặn qua loa cho có.

Có một cung nữ khi dọn dẹp thư phòng không cẩn thận làm rơi một quyển sách liền bị thái tử đem đi chém đầu.

Đông cung chìm trong sự lạnh lẽo, mọi người đồn đại rằng thái tử đột nhiên trở nên rất độc ác đáng sợ, ai ai cũng làm việc trong sự sợ hãi, họ nói nhỏ với nhau chỉ một sơ suất nhỏ cũng có thể đầu rơi máu chảy.

Doãn Khởi tâm trạng dạo gần đây không tốt, khi bình tâm trở lại chàng cảm thấy mình có chút quá đáng, là chàng giận dữ thái quá với Chiêu Hy, lỡ làm nàng tổn thương. Gần đây thời tiết đã ẩm hơn, Chiêu Hy ở trong cung mãi cũng sẽ buồn chán, nên dẫn nàng ra ngoài ngắm cảnh có lẽ sẽ khiến tâm trạng nàng tốt hơn.

- Người đầu.

- Thái tử có gì dặn dò.

- Đến báo với công chúa, ta muốn dẫn công chúa ra ngoài ngắm cảnh.

- Tuân lệnh.

Doãn Khởi dẫn nàng ra khỏi đông cung, đưa nàng đến một phiên chợ của kinh thành. Mạc Hy không dám nói gì, chỉ sợ chàng sẽ lại nổi giận, chỉ ngoan ngoãn đi theo. Chàng đến bên quầy hàng trang sức, lựa một chiếc trâm màu ngọc bích đưa cho nàng hỏi nàng có thích không, Mạc Hy không nói gì khẽ gật đầu.

Doãn Khởi từ lúc ra khỏi đông cung như thành một người khác, chàng trở thành một nam nhân hoạt bát hiếu động, chàng kéo nàng đi khắp mọi nơi cuối cùng dừng lại bên một rừng đào, cánh hoa nhẹ nhàng bay trong gió tạo nên một khung cảnh vô cùng lãng mạn.

Trong lúc lòng nàng đang rối bời thì một mũi tên từ phía đằng xa bất ngờ lao tới, Doãn khởi chẳng kịp nghĩ gì nhiều, chàng ôm nàng vào lòng mũi tên nhọn cắm phập vào tấm lưng của chàng, máu chảy không ngừng.

- Thái tử...ngài...ngài sao phải làm vậy.

- Ở đây có thích khách.

- Ngài đừng nói nữa.

- Nàng không sao chứ.

- Ta không sao, không sao hết.

- Vậy là tốt rồi...

Giữa rừng đào chỉ có bóng dáng của hai người, ban nãy Doãn Khởi kéo nàng đi rất nhanh thì vệ nhất thời không theo kịp. Nàng đưa tay cố giữ lấy vết thương của chàng, máu chảy không ngừng, hơi thở của chàng ngày càng yếu...

Mạc Hy không thể để chàng dần dần lịm đi như vậy được, nàng dùng sức rút mũi tên ra khỏi người chàng, xé mảnh vải ở y phục của mình quấn thật chặt vết thương lại.

- Ngài nhất định sẽ không sao. Cố chịu một lát nữa thôi, chắc chắn sẽ có người đến cứu chúng ta.

Doãn Khởi không còn sức để nói gì nữa, chàng chỉ cảm thấy nàng đang ôm mình rất chặt. Không hiểu sao chàng chỉ mong thời gian dừng lại mãi ở giây phút này.

Khi Doãn Khởi tỉnh lại đã thấy mình ở đông cung, chàng không hề biết mình được đưa về đây từ lúc nào. Chàng khẽ đưa mắt nhìn xuống đôi bàn tay của mình, có lẽ do quá mệt nên nàng đã ngủ gục xuống bên cạnh giường của Doãn Khởi, nhưng nàng vẫn nắm tay chàng rất chặt. Doãn Khởi khẽ đưa tay lên vuốt lại vài ngọn tóc trên mặt nàng.

Sắc mặt nàng nhợt nhạt quá, có lẽ nàng đã thức suốt đêm để chăm sóc mình. Nghĩ đến đây trong lòng Doãn Khởi trở nên ấm áp lạ thường, như có trăm hoa đua nở, nàng là đang lo lắng cho mình sao.

Đang mải mê ngắm nhìn nàng thì có một vị công công bước vào, Doãn Khởi ra hiệu cho ông ta nói nhỏ. Chàng khẽ kéo tay của Chiêu Hy ra, nhẹ nhàng bế nàng lên giường, sau khi đắp lại chăn cho nàng Doãn Khởi cùng vị công công kia lập tức đến thư phòng.

- Thái tử, một thị vệ gác cổng thấy Châu Doanh quận chúa rời khỏi kinh thành.
- Từ khi nào.
- Lúc ngài cùng công chúa ra ngoài, thần định khi trở về sẽ lập tức bẩm báo nhưng ngài lại bị thương cho nên...
- Khốn kiếp, cô ta không biết nặng nhẹ dám trốn đi.
- Còn nữa thái tử, mũi tên làm ngài bị thương có ký hiệu của phủ tế tướng.
- Ta hiểu rồi, Châu Doanh quận chúa, muội được lắm

15. Chương 15: Cầu Xin Nàng Đừng Rời Khởi Ta

Doãn Khởi ra lệnh cho vị công công rời khỏi, chàng ngồi một mình suy tính đủ mọi thứ. Châu Doanh đã dám trốn đi, còn sai thích khách ám hại chàng, xem ra ngày Doãn Khải trở về rất gần rồi. Chàng tức giận, bàn tay chàng cuộn tròn lại thành nắm đấm, chàng vùng tay đập xuống bàn.

- Được lắm, để xem ta đối phó với các người như nào.

Mạc Hy khi tỉnh lại không thấy Doãn Khởi đâu, nàng hốt hoảng chạy đi tìm chàng. Khi nàng đến thư phòng, nàng không hiểu chuyện gì xảy ra khiến chàng tức giận đến mức tự đập bàn như vậy, chàng là đang bị thương mà sao lại tự làm tổn thương bản thân như vậy, nàng vội vàng chạy đến ngăn chàng lại.

- Ngài làm gì vậy, ngài biết ngài bị thương rất nặng không. Ta cố gắng đưa ngài về không phải để ngài tự hành xác như vậy.

Khi thấy nàng xông vào rồi chạy đến bên cạnh mình, Doãn Khởi chợt cảm thấy ấm áp lạ thường, nhưng rồi chàng bắt đầu lo sợ. Nếu như Doãn Khải trở chẳng phải hắn sẽ cướp nàng khỏi tay chàng, không được chàng tuyệt đối không để điều đó xảy ra.

Ngôi vị thái tử, Chiêu Hy công chúa, tất cả đều là của chàng. Doãn Khởi ôm chặt lấy nàng vào trong lòng, nàng là thái tử phi tương lai của chàng, chàng tuyệt đối không để bất kì ai mang nàng đi khỏi.

- Thái tử ngài làm sao vậy, buông ta ra.
- Chiêu Hy ta cầu xin nàng.
- Thái tử?
- Đến cả tính mạng ta cũng trao cho nàng, cầu xin nàng đừng rời khỏi ta được không?
- Ta...ta...
- Cầu xin nàng.

Mạc Hy không đẩy chàng ra nữa, để mặc chàng ôm lấy mình như vậy. Nàng biết nàng không thể đáp ứng nguyện vọng của chàng được. Nàng biết trái tim mình chỉ rung động trước con người bạc tình ấy.

Thái tử là một nam nhân tốt, nàng không thể hứa vì nàng không muốn lừa dối chàng.

....

Doãn Khởi vò nát bức thư vừa được gửi về từ phương bắc, Châu Doanh quả thật muội rất tài giỏi. Cứu được đại tướng quân, đang trên đường trở về sao, đám thái y đó xem ra làm việc rất tận tâm cần phải được trọng thưởng rồi. Được, các người đã muốn trở về đến vậy thì ta sẽ đón tiếp các người thật long trọng.

Mạc Hy dạo gần đây rất hay đến thư phòng của chàng, một mình ở trong phòng mãi cũng nhàm chán, nàng thường đến đây tìm một vài quyển sách đọc để tiêu khiển. Nàng thấy Doãn khởi sau khi xem lá thư thì sắc mặt không tốt, còn vò nát nó.

- Bức thư ấy nói gì, sao ngài lại làm như vậy.

- Chiêu Hy, ca ca của ta sắp trở về rồi.

Mạc Hy nghe nói Doãn Khởi sắp trở về thì trở nên thất thần, nàng không dám đối diện với Doãn Khởi nữa vội vàng quay người tránh ánh mắt của chàng.

Một năm chín tháng chờ đợi cuối cùng chàng cũng sắp xuất hiện trước mặt nàng. Nhưng Doãn Khởi và nàng còn có thể sao, chàng vốn là phu quân của Châu Doanh, chàng đối với nàng chỉ là một thoáng trên đũa có sao nàng mãi vẫn vương không quên được.

- Ta...ta quay về phòng.

- Chiêu Hy, nàng còn hi vọng gì nữa. Nàng nên biết dù chưa thành thân nhưng nàng định sẵn là thái tử phi của ta. Nàng với Doãn Khởi là không thể.

- Thái tử ngài suy nghĩ nhiều rồi, ta không hi vọng gì hết.

Nàng nói rồi quay lưng bước đi, nàng cố gắng ngăn không cho nước mắt mình rơi. Doãn Khởi nói trúng tim đen của nàng, nàng là hi vọng cái gì chứ.

Người chàng yêu là Châu Doanh, vốn không phải là nàng.

Dù cố gắng nhắc nhở bản thân rằng chàng và mình vốn đã hết duyên không còn liên quan gì tới nhau, vậy mà lí trí vẫn không thắng được con tim. Ngày chàng trở về nàng vẫn trốn đi gặp chàng, đứng một góc ở cổng thành nàng thấy bóng dáng quen thuộc ấy. Chàng tiêu tụy và gầy đi nhiều, nàng xót xa. Nàng muốn chạy ra ôm lấy chàng vào lòng cho thỏa bao nhớ nhung đợi chờ, nhưng nàng thấy bên cạnh chàng là một nữ nhân khác.

Vốn đã biết chàng nặng tình với Châu Doanh nhưng sao khi thấy hai người tay trong tay vẫn đau đến như thế này. Hai người họ mới là một đôi trời sinh, nàng chỉ là một kẻ dư thừa, một kẻ ngu ngốc mãi chìm đắm trong thứ tình yêu giả dối ấy.

Nuốt nước mắt vào trong, nàng lặng người quay đi. Doãn Khởi từ nay ta và chàng coi như chưa từng quen biết. Đoạn tình cảm này coi như chưa từng có, ta cũng sẽ không oán hận trách móc gì chàng, từ đầu đến cuối đều là ta sai.

16. Chương 16: Gả Cho Ta Có Được Không

Doãn Khởi khi vừa đặt chân đến kinh thành thì đã thấy Doãn Khởi cùng một đám đại thần đứng chờ. Giờ Doãn Khởi đã là thái tử, chàng xuống ngựa lại gần đệ đệ rồi hành lễ.

- Thái tử, thần đã trở về.

- Trở về được là tốt.

Khi chàng bị trọng thương cầu cứu kinh thành, Doãn Khởi không hề có động tĩnh gì là muốn cử người đến cứu, tại sao khi chàng trở về lại tiếp đón long trọng như vậy. Khi thấy đệ đệ sai người đem hai ly rượu đến

nói rằng mừng chàng trở về thì Doãn Khải chợt hiểu, cuối cùng đệ đệ vẫn không tha cho chàng vẫn muốn dồn chàng đến đường chết.

Chàng đưa ly rượu lên miệng chuẩn bị uống thì Châu Doanh bước tới rồi cướp lấy ly rượu.

- Đại tướng quân vừa khỏi bệnh, để ta uống thay chàng.

Ly rượu chảy xuống cổ họng nàng, nghẹn đắng. Nàng biết là rượu độc, nàng biết Doãn Khải không dễ gì bỏ qua, chỉ không ngờ hắn lại ra tay độc ác như vậy, còn trước mắt các vị đại thần. Nếu Doãn Khải có thực sự chết thì cũng sẽ là do vết thương tái phát không liên quan tới hắn, quả thật rất thâm độc.

- Quận chúa, muội đang làm gì vậy.

- Châu Doanh!

- Rượu ngon, thái tử đúng là biết chọn rượu.

Châu Doanh cảm nhận được chất độc đang phát tác, tim nàng trở nên đau nhói, sắc mặt trắng bệch, nàng cố bám lấy Doãn Khải để không ngã.

- Quận chúa đi đường mệt rồi, đại tướng quân mau đưa muội ấy về đi.

Doãn Khải không nói gì, chàng vội vàng bế Châu Doanh đặt nàng vào trong xe ngựa. Khi đi qua cổng thành chàng chợt thấy bóng hình của một nữ nhân vụt qua. Một nữ nhân y phục đỏ, trái tim chàng chợt nhói lên, không thể nào nàng đã không còn nữa rồi, Doãn Khải không nghĩ ngợi nhiều nữa thúc ngựa chạy nhanh về phủ tế tướng. Châu Doanh là vì chàng mà ra nông nỗi này, chàng phải thật nhanh, thật nhanh mới có thể cứu được nàng.

Chàng ngồi bên cạnh giường Châu Doanh, nắm chặt lấy đôi bàn tay lạnh buốt của nàng. Nữ nhân này đã làm rất nhiều chuyện vì chàng, nàng lặn lội đường xá xa xôi đến tận phương bắc để cứu chàng. Nàng nấu từng nồi thuốc, thay từng miếng băng dính đầy máu, đút cho chàng từng thìa cháo, nàng ở bên an ủi động viên chàng. Nàng thay chàng uống ly rượu độc đó.

Châu Doanh, chàng nợ người con gái này quá nhiều. Chàng tất nhiên cảm động từng việc nàng làm cho mình, nhưng chỉ là cảm động.

Chàng không thể yêu nàng. Trái tim chàng chỉ mãi dành cho nàng ấy, dành cho một bóng hình ở phương xa.

Châu Doanh khẽ mở mắt, khắp người nàng đau nhức khó chịu nhưng khi nàng thấy Doãn Khải ngồi bên nắm chặt lấy tay mình thì không còn cảm thấy đau nữa, nàng cảm thấy ấm áp hạnh phúc.

- Muội tỉnh rồi sao, còn khó chịu không.

Nàng lắc đầu, dù có khó chịu đến đâu chỉ cần chàng ở bên lập tức liền tan biến.

- Ta dọa chàng sợ rồi sao.

- Từ sau đừng làm chuyện ngu ngốc như vậy nữa. Ta không xứng để muội hi sinh nhiều như vậy.

- Chàng xứng đáng, Doãn Khải chàng biết ta yêu chàng.

- Ta biết.

Doãn Khải chàng tất nhiên biết Châu Doanh yêu mình, nhưng chàng không thể đáp lại tình yêu ấy được. Đối với nàng chàng chỉ đơn giản là sự cảm động, biết ơn.

- Châu Doanh, gả cho ta được không.

- Chàng ... chàng nói gì vậy.

- Gả cho ta.

- Doãn Khải, chàng đừng lừa ta.

- Ta không hề lừa muội. Gả cho ta, có được không.

- Chàng có biết ta đợi câu nói này bao lâu rồi không. Ta đồng ý, ta đồng ý.

Châu Doanh bật khóc thành tiếng, cuối cuối, cuối cùng nàng cũng chờ được ngày này. Cuối cùng, chính miệng Doãn Khải nói muốn nàng gả cho chàng, cuối cùng tấm chân tình của nàng cũng cảm động được chàng.

...

Ở một góc của đông cung, Mạc Hy như người mất hồn nàng giam mình trong căn phòng tối không gặp ai cũng không màng ăn uống gì.

Doãn Khởi biết nàng đã trốn đi gặp Doãn Khải, rồi kết cục thấy hấn bên nữ nhân khác, kết cục tự mình ôm lấy đau thương. Như vậy cũng tốt, để nàng tận mắt thấy để nàng từ bỏ không còn hi vọng nữa. Doãn Khải khẽ bước vào trong phòng, đến bên cạnh giường của nàng, chàng khẽ lau vào giọt nước mắt còn vương trên má nàng rồi ôm nàng vào lòng mình.

- Ngài lấy ta có được không.

- Nàng vốn là thái tử phi của ta.

17. Chương 17: Thái Tử Phi

Quốc vương phong đại hoàng tử làm Tần vương, đồng thời ban hôn cho chàng với quận chúa của phủ tế tướng.

Về phần thái tử hôn lễ của ngài và công chúa Triệu quốc sẽ diễn ra trong ba ngày nữa.

Hỉ phục được đưa tới, Mạc Hy lặng lẽ ngắm nhìn bộ y phục đỏ rực ấy. Nàng từ một cô nương chần chừ giờ đây một bước lên ngôi vị thái tử phi, hạnh phúc không thấy chỉ thấy những nước mắt, đắng cay.

Ngày hôm nay nàng trở thành tân nương đẹp nhất trong thiên hạ này, nhưng tân lang không phải là chàng. Ngày hôm nay sau tấm mạng che mặt nàng thấy chàng cười nói vui vẻ với một nữ nhân khác, ngày hôm nay chàng chúc phúc cho nàng cùng đệ đệ của chàng.

Sai, có lẽ là sai ngay từ giây phút hai ánh mắt chạm nhau. Ta với chàng vốn có duyên không phận, nay nguyện cắt đứt tơ duyên.

Một bước trở thành thái tử phi, một bước vứt bỏ quá khứ.

Nàng chén rượu thề nước mắt tuôn rơi.

Ánh trăng soi sáng bóng một tân nương đang cố gắng tự chuốc say bản thân mình, thế nhân nói nàng trở thành tân nương cao quý xinh đẹp nhất trong thiên hạ, nàng không màng. Nàng chỉ muốn làm tân nương bình thường, được ở bên cạnh người mình yêu thương.

Doãn Khởi đau lòng nhìn nàng, là nàng tình nguyện gả cho chàng sao giờ đây lại tự dày dạn bản thân mình như vậy.

- Chiêu Hy, đừng uống nữa.

- Chàng nói xem ta có đẹp không?

- Nàng rất đẹp.

- Ta với quận chúa ai đẹp hơn?

- Nàng.

Nàng khẽ dựa vào lòng Doãn Khởi khóc nức nở, nàng đẹp như vậy tại sao chàng lại bỏ nàng đi theo nàng ta. Nàng thua nàng ta ở điểm nào? Nàng ta có dám vì chàng rời bỏ quê hương, người thân, nàng ta có dám vì chàng mà hi sinh mạng sống của mình, vì chàng mà giả dạng làm công chúa Triệu quốc tới đây.

Doãn Khởi nhìn nữ nhân trong lòng, nàng say rồi khóc, khóc rồi thiếp đi. Đêm nay là đêm tân hôn của chàng, có sao tân nương của chàng ở trong lòng chàng rồi khóc lóc nhớ nhung về một nam nhân khác.

Thật nực cười, chàng là thái tử có tất cả mọi thứ trong thiên hạ, nhưng lại không có được trái tim thái tử phi của mình.

Khi Mạc Hy tỉnh lại trời đã sáng, đầu nàng đau như búa bổ. Nàng đưa mắt nhìn, Doãn Khởi đã rời đi từ lúc nào.

- Thái tử phi tỉnh rồi.

- Thái tử đâu?

- Thái tử rời đi từ sớm, ngài ấy căn dặn nô tì không được đánh thức thái tử phi. Đây là trà giải rượu, thái tử phi mau uống đi ạ.

Nàng khẽ cầm lấy ly trà, trong lòng dâng lên một cảm giác tội lỗi. Đêm tân hôn nàng uống say bỏ mặc phụ quân của mình, thế nhưng chàng vẫn lo lắng cho nàng, vẫn căn dặn người hầu chuẩn bị trà giải rượu cho nàng.

- Thái tử phi, Châu Doanh quận chúa muốn gặp người.

- Sao quận chúa tới đây.

- Quận chúa theo Tần vương đến, Tần vương bận bàn chuyện chính sự với thái tử. Quận chúa là muốn tìm người nói chuyện giải sầu.

Khi nghe đến hai chữ Tần vương trong lòng Mạc Hy xuất hiện một thoáng đau lòng. Nàng uống nốt ly trà, nhanh chóng thay y phục, trang điểm lại một chút rồi đến ngự hoa viên gặp Châu Doanh. Kỳ thực nàng không hề muốn gặp nàng ta, nhưng cứ mãi trốn tránh cũng không phải là cách, huống hồ nàng giờ là thái tử phi rồi nhất định cũng có ngày phải gặp mặt.

- Bây giờ ta nên gọi cô là công chúa Triệu quốc hay thái tử phi Lương triều.

- Gọi ta là Chiêu Hy.

- Hôm qua chưa kịp gặp mặt cô đã về mất, nay ta tới đây để chúc mừng hai người.

- Được quận chúa chúc mừng là phước phần của ta.

- Hôn lễ của ta và Tần vương cũng sắp diễn ta, ta có một thỉnh cầu mong thái tử phi lựa hỉ phục cho ta có được không. Nghe nói đôi mắt của nữ nhi Triệu quốc rất tốt, ta muốn đẹp nhất có thể trong ngày trọng đại của đời mình.

- Đôi mắt của ta không được tinh tường như quận chúa tướng tượng. Vẫn là quận chúa người nên tự chuẩn bị cho mình. Ta hơi mệt, xin cáo từ.

Mạc Hy nói rồi đứng dậy quay đi không để cho Châu Doanh nói câu gì nữa. Nàng cảm thấy thật nực cười, nhìn thấy nàng ta nàng đã chán ghét vô cùng, giờ đây nàng ta lại đòi hỏi nàng chọn hỉ phục cho mình, nàng không cao thượng đến mức ấy.

Châu Doanh thấy Mạc Hy bỏ đi thì vô cùng tức giận. Nàng chỉ đơn giản là muốn nàng ta chọn một bộ hỉ phục thôi có gì nàng ta lại tỏ thái độ đó với nàng. Vốn tưởng có thể kết thân với cô công chúa này, vốn tưởng cô ta là một người hiền lành lương thiện, nhưng vừa trở thành thái tử phi thì lập tức trở mặt, kiêu căng ngạo mạn không coi ai ra gì.

- Sao thế, ai chọc muội giận à. Doãn Khải quay ra thấy khuôn mặt khó chịu của Châu Doanh thì khẽ hỏi.

- Thái tử phi.

Doãn Khải không hề biết thái tử phi là người như thế nào, đến khuôn mặt chàng cũng chưa từng nhìn thấy. Nhưng trong hôn lễ ấy, khi nhìn thấy bóng dáng của tân nương, lòng chàng lại có cảm giác thân thuộc gần gũi.

- Cô ta ỉ lại mình là công chúa, kiêu căng ngạo mạn, không coi ai ra gì.

- Ta chưa hề gặp thái tử phi nên không rõ.
- Chàng gặp rồi biết.
- Đúng vậy, dù sao cũng là nương tử của Doãn Khởi, ta cũng nên gặp mặt một chút

18. Chương 18: Ta Là Thái Tử Phi

- Thái tử phi, Tần vương muốn gặp người.
- Tần vương gặp ta để làm gì?
- Nô tì cũng không biết.
- Bảo với ngài ấy ta rất mệt không muốn gặp ai hết.

Mạc Hy khẽ gấp quyển sách lại, đến giờ nàng vẫn thấy tim mình đập rất nhanh. Nàng tự cười bản thân mình, nàng có gì phải sợ hãi trốn tránh, người sai là chàng, phụ bạc là chàng. Tại sao nàng phải lẩn tránh chàng như một kẻ hèn nhát như vậy. Nàng đáng lẽ ra phải cao ngạo lạnh lùng đứng trước mặt chàng, nhưng nàng biết bản thân mình không đủ dũng khí.

- Chẳng phải nàng luôn chờ đợi Tần vương sao? Sao lại không gặp.
- Doãn Khởi nói nhưng không nhìn nàng, chàng vẫn đang xem mấy tập tấu chương.
- Ta và ngài ấy vốn không có gì để nói.
 - Nàng việc gì phải sợ, ta không sao, nàng cứ đi gặp Tần vương đi.
 - Doãn Khởi, ta về trước.

Doãn Khởi nói đúng, nàng có gì mà phải sợ, trong chuyện này nàng không hề sai. Trở về phòng Mạc Hy tìm chiếc hộp mà nàng cất giấu, là cây sáo mà trước kia Doãn Khải đã tặng cho nàng. Nàng luôn giữ nó bên mình, nâng niu như báu vật, nhưng thứ này vốn không thuộc về mình. Nàng đóng chiếc hộp này rồi sai người mang đến phủ Tần vương.

- Nhớ là phải đưa tận tay Tần vương, nói là quà mừng đám cưới của thái tử phi.

Vị công công theo đúng như lời của thái tử phi đem quà mừng đến tận trước mặt Tần vương, không hiểu chỉ là một cây sáo mà khiến Tần vương thất thần một lúc lâu, mặt ngài trở nên tối sầm lại, ngài nắm chặt cây sáo trong tay rồi gắng hỏi vị công công ấy.

- Thứ này đích thực là thái tử phi tặng ta.
- Đúng vậy ạ, thái tử phi nói phải đưa tận tay ngài.

Doãn Khởi không nói gì nữa, chàng lập tức rời khỏi vương phủ chạy một mạch đến đông cung. Cây sáo này vốn đã cùng Mạc Hy nằm bên dưới đáy vực ấy, bỗng nhiên lại xuất hiện tại nơi này. Chàng hi vọng, chàng vui mừng, lẽ nào nàng chưa chết, nàng còn sống. Lẽ nào nàng được công chúa Triệu quốc cứu, nàng là đang tìm chàng.

Doãn Khải tưởng tượng đủ mọi khung cảnh khi chàng gặp lại nàng, chàng sẽ ôm lấy Mạc Hy vào lòng, sẽ nói chàng rất nhớ nàng. Nhưng có tưởng tượng thế nào cũng ra hình ảnh một vị thái tử phi lạnh lùng cao ngạo, ánh mắt nàng hờ hững nhìn chàng, tìm chàng nơi ấy đau nói.

- Tần vương ngài nói muốn gặp ta?
- Mạc Hy, sao lại như vậy.
- Ngài nhầm rồi, ta là Chiêu Hy.

Doãn Khải mặc kệ nàng là ai, chàng bước tới ôm chặt lấy nàng mặc cho nàng vùng vẫy giãy giụa. Nàng thật sự còn sống, nàng thực sự đang đứng trước mặt chàng.

- Tần vương ngài điên rồi, mau thả ta ra.
- Là ta đây Mạc Hy, ta là Doãn Khải của nàng đây.
- Tần vương ngài nên tự trong đi, ta là thái tử phi.

Ba từ thái tử phi như từng nhát dao đâm vào trái tim của chàng, từng ấy thời gian lạc mất nhau có sao khi gặp lại nàng lại thành thê tử của đệ đệ chàng. Chàng nhìn người con gái trước mặt, vẫn khuôn mặt ấy nhưng nàng không còn nét ngây thơ hồn nhiên như ngày trước, nàng trở xinh đẹp hơn, sắc xảo hơn. Đôi mắt nàng nhìn chàng không còn thấy những yêu thương mà đầy oán hận, chàng không hiểu thời gian qua đã xảy ra chuyện gì khiến nàng thay đổi như vậy.

- Tại sao nàng lại trở thành thái tử phi, không phải nàng đã nói chỉ trở thành thê tử của ta sao.
- Tần vương ngài nực cười, ngài dựa vào đâu mà đòi ta nhất định chung tình với ngài. Ngài đã có quận chúa của ngài cơ sao còn trêu chọc ta, gieo vào trong đầu ta những mộng tưởng. Ngài dựa vào đâu mà hủy hoại cả một đời của ta.
- Mạc Hy, nàng đang nói gì vậy? Ta không hiểu.
- Là ta ngu ngốc là ta tự si tình. Ngài biết nhất kiếm đó đau đến nhường nào, nước ở con sông đó lạnh thấu con tim, ta vẫn gắng gượng để được sống. Cô công chúa Triệu quốc đó đã cứu sống ta, nàng ta không muốn gả đến nơi này, ta tình nguyện thay nàng ta tới đây, ta vốn tưởng gặp được ngài...

Doãn Khải bàng hoàng nhìn người con gái trước mặt, nàng rốt cục đã phải chịu đựng bao nhiêu tổn thương, đau đớn. Nàng đến tận nơi đây tìm chàng, mà chàng lại bỏ đi nơi khác, là chàng bỏ lại Mạc Hy một mình ở nơi này.

- Mạc Hy ta thật sự tưởng nàng đã không còn...
- Ngài có biết khi tới đây họ nói với ta điều gì không, họ nói ngài và quận chúa là một đôi trời sinh, kể về chuyện tình của ngài với nàng ta đẹp để biết bao nhiêu, cảm động biết bao nhiêu. Cái gì mà kiêu tám người khiêng, cái gì mà tân nương đẹp nhất, ta khinh. Châu Doanh là người ngài thực sự yêu thương, còn ta? Doãn Khải chàng xem ta là cái gì?
- Mạc Hy, không phải như họ nói đâu.
- Ngài còn định bao biện gì nữa, Doãn Khải là ta nhìn lầm ngài.
- Mạc Hy, ta ...
- Đừng gọi tên của ta, ngài không xứng.

Nàng nói rồi lập tức quay đi bỏ lại một mình Doãn Khởi đứng đó.

Phía xa chàng thấy Doãn Khởi đang đợi nàng, thấy nàng tay trong tay với đệ đệ của mình, nàng vốn là thái tử phi mà. Là chàng không đủ kiên nhẫn, là chàng tự tay vứt bỏ mối lương duyên của hai người.

19. Chương 19: Giành Lại Mọi Thứ Của Mình

Người vào kẻ ra tấp nập, phủ Tần vương tràn ngập sắc đỏ. Người người vui vẻ cười nói bên ngoài, một mình Tần vương trong căn phòng nâng chén rượu. Người chàng nhớ nhung trở về, nhưng lại trở thành thái tử phi, thê tử của đệ đệ chàng, bản thân chàng cũng chuẩn bị lấy người con gái khác. Cớ sao số phận cứ mãi trêu đùa hai người họ như vậy.

Ngày chàng cùng Châu Doanh nâng chén rượu thề nàng cùng Doãn Khởi đến trước mặt, chúc mừng chàng. Trái tim chàng quặn thắt, Mạc Hy có phải khi ấy nàng cũng cảm thấy như ta bây giờ không.

Chúng ta đều đã bái đường thành thân, nhưng nàng không phải tân nương của chàng, chàng cũng chẳng phải là tân lang của nàng.

Đại hôn xa hoa lộng lẫy, tân nương xinh đẹp hơn hoa, có sao lòng chàng cảm thấy trống rỗng.

Doãn Khải trở về phòng, chàng thấy Châu Doanh vẫn đang ngồi chờ mình, chàng bước lại gần nàng vén chiếc khăn đỏ lên, nữ nhân trước mặt xinh đẹp động lòng người nhưng chàng lại không có cảm giác gì khi thấy nàng. Đằng sau khuôn mặt xinh đẹp ấy là bộ dạng như thế nào chàng không thể thấy được.

- Vương phi, rốt cuộc nàng là thực sự lương thiện hay quá giỏi đóng kịch? Ta thật muốn biết đằng sau khuôn mặt xinh đẹp này là một bộ mặt như thế nào?

- Vương gia, chàng nói gì vậy.

- Nàng còn giả bộ sao? Nàng nói những gì với thái tử phi bây giờ liền không nhớ sao? Vậy để ta kể nàng nghe, bốn vương gia trước kia chưa từng yêu nàng, một chút cũng không.

- Doãn Khải, chàng làm sao vậy. Thái tử phi có gì liên can tới chàng, tại sao vì mấy câu nói của nàng ta mà nghi ngờ ta.

- Thái tử phi có gì liên can tới ta, ta nói cho cô biết nàng ấy chính là Mạc Hy, là người con gái duy nhất mà ta yêu thương.

Châu Doanh ngã khụy xuống đất, tất cả như sụp đổ ngay trước mắt nàng, trong đêm tân hôn của nàng. Mạc Hy, cái tên khiến nàng bất an lo sợ, chẳng phải cô ta đã chết rồi hay sao. Tại sao bây giờ đột nhiên sống lại, tại sao lại là thái tử phi được chứ.

- Doãn Khải, chàng uống say rồi hồ đồ rồi sao. Chúng ta có gì để mai hẵng nói, chúng ta đi ngủ có được không.

- Ta là muốn làm rõ chuyện này với cô. Thì ra cô cũng nham hiểm thâm độc thật, ta thật là nhìn nhầm người.

- Chàng lấy tư cách gì để trách ta, ta làm những thứ như vậy không phải vì chàng sao. Doãn Khải ta thực sự yêu thương chàng. Nếu cô ta yêu chàng thì phải tin tưởng chàng, chứ không phải chỉ vì vài câu nói của ta mà đi lấy người khác. Hơn nữa ta vốn không hề biết cô ta là Mạc Hy, ta chỉ là vô tình nói vài lời.

- Câm miệng cô lại, cô nói yêu ta? Được nếu cô đã rêu rao khắp nơi rằng ta yêu thương cô như vậy thì ta toại nguyện cho cô. Từ nay cô chỉ là Tần vương phi, nhớ cho kỹ chỉ là Tần vương phi là một vật trang trí của vương phủ này không phải là nương tử của ta.

Doãn Khải nói rồi bước đi bỏ mặc Châu Doanh gào khóc. Đêm nay là đêm tân hôn của nàng, nhưng nàng lại chỉ có một mình nơi này, bị tân lang của mình oán trách xua đuổi. Nàng là vì Mạc Hy mà thành ra nông nổi này.

Nàng gặp chàng trước, yêu chàng trước, nàng ta có tư cách gì chen vào cuộc đời của chàng. Nàng ta có tư cách gì khiến chàng yêu nàng ta sâu đậm như vậy.

- Tất cả là tại người, Mạc Hy ta hận người.

Ngày hôm sau Doãn Khải rời khỏi vương phủ từ rất sớm, chàng định vào cung để diện kiến quốc vương, từ ngày chàng trở về chưa một lần nào gặp được phụ vương của mình, thái y nói dạo gần đây sức khỏe của quốc vương không được tốt, thường xuyên bị bệnh.

- Phụ vương, nhi thần đến thỉnh an người.

- Mới sáng ra đã vào cung rồi, không ở nhà với vương phi của con sao?

- Thần muốn đi thăm phụ vương.

- Doãn Khải con thực sự chỉ muốn làm một Tần vương nhỏ bé như vậy sao? Chúc vị thái tử đó vốn dành cho con, con có công dẹp loạn Long quốc nếu muốn Doãn Khởi tất nhiên phải trả lại cho con.

- Phụ vương đừng nói như vậy, Doãn Khởi thật sự rất tốt.

- Con không muốn đòi lại những thứ thuộc về mình sao.

Doãn Khải không nói gì, chàng ngồi yên lặng suy nghĩ. Đòi lại những thứ thuộc về mình, liệu có thể sao? Nếu chàng ngồi lên ngôi vị thái tử, liệu có thể đem Mạc Hy quay trở lại bên mình. Bây giờ nàng là công chúa Triệu quốc, định sẵn là thái tử phi... Nhưng nàng hận nàng chán ghét chàng như vậy, liệu nàng có đồng ý quay lại bên mình.

Doãn Khải khẽ lắc đầu trả lời phụ vương, ngôi vị thái tử chàng vẫn là không thể đảm nhận được.

Bên ngoài, thái tử nắm chặt tay lại thành hình nắm đấm. Doãn Khởi chàng có gì không tốt mà năm lần bảy lượt phụ vương muốn phế truất chàng. Cùng là con nhưng sao người mãi thiên bị ca ca, coi chàng không ra gì.

Phụ vương nếu người đã tuyệt tình như vậy, đừng trách đứa con này bất hiếu.

20. Chương 20: Vương Vị

Doãn Khởi đợi Doãn Khải rời đi rồi vội vàng thỉnh an phụ vương và mẫu hậu xong lập tức trở về đông cung, chàng cho triệu thái y tổng quản phụ trách sức khỏe của quốc vương đến để hỏi chuyện.

- Quốc vương có hơi yếu, nhưng ngài yên tâm chúng thần sẽ tận lực chữa trị.

- Ta là muốn quốc vương đừng khởi, không thì vĩnh viễn nằm im một chỗ cũng được.

- Thái tử ngài đang nói gì vậy.

Doãn Khởi đặt trước mặt vị thái y một gói thuốc nhỏ, vị thái y chưa hiểu ý liền mở gói thuốc ra xem thử, sắc mặt ông ta trắng bệch lại, tay chân trở nên luống cuống run rẩy, giọng nói lộ rõ sự sợ hãi.

- Thái tử, đây là thạch tín.

- Đem nó bỏ vào thuốc của quốc vương.

- Thần cầu xin thái tử tha mạng cho thần, chuyện này thần tuyệt đối không dám làm. Vị thái y quỳ rạp xuống trước mặt Doãn Khởi, miệng lẩm bẩm cầu xin.

- Người nên nhớ người còn gia đình, nếu chuyện này lọt lọt ta đảm bảo cho người và người thân người một đời bình an sang giàu.

Vị thái y run sợ cầm lấy gói thạch tín rồi rời khỏi. Một thời gian sau hoàng cung truyền đến tin quốc vương lâm trọng bệnh.

Doãn Khởi ngồi bên giường nhìn phụ vương, người nằm im một chỗ không thể làm gì được chỉ biết nhìn chăm chăm đứa con bất hiếu người mặt.

- Ra đến nông nổi này đều là lỗi của người.

Quốc vương nằm yên bất động, miệng không thể nói gì trừng mắt lên nhìn chàng.

- Phụ vương người một đời anh minh lỗi lạc, không ngờ đến hôm nay bị chính con ruột hãm hại, cảm giác như thế nào.

Doãn Khởi khẽ mỉm cười rồi lấy tay che mắt quốc vương lại.

Hôm ấy hoàng cung truyền tin ra bên ngoài quốc vương băng hà. Lương quốc phát tang trong vòng 10 ngày.

10 ngày sau, theo như di chiếu quốc vương để lại, thái tử Doãn Khởi văn võ song toàn, là một người vừa có tài vừa có đức xứng đáng thừa kế vương vị.

Tranh đấu nhiều năm như vậy, Doãn Khởi chàng cũng đường đường chính chính trở thành quốc vương của Lương quốc này.

....

Ở một góc của phủ tế tướng, Châu Doanh tức giận đến phát điên, nàng ra sức đập phá mọi thứ ở trong phòng. Ở Tần vương phủ nàng là vương phi được Tần vương vô cùng yêu thương nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, bên trong nàng chỉ là một thứ đồ trang trí phụ họa cho vương phủ, nàng chưa bao giờ thực sự là thê tử của chàng.

Khi nghe tin quốc vương qua đời, thái tử kế vị bao nhiêu tủ nhục uất ức nàng dồn nén liền bộc phát ra ngoài. Nếu Doãn Khởi thành quốc vương chẳng phải cô ta sẽ trở thành hoàng hậu sao, tại sao cô ta lại được hạnh phúc trong khi nàng phải chịu những đau đớn tủ nhục như vậy. Nàng chạy về phủ, nàng cầu xin cha đến ngăn cản Doãn Khởi lập nàng ta thành hoàng hậu.

- Phụ thân, thái tử phi đó tuyệt đối không thể trở thành hoàng hậu

.

- Con nói năng hồ đồ gì vậy, cô ta định sẵn trở thành hoàng hậu của Lương triều rồi.

- Cô ta chỉ là một kẻ ngoại tộc, không chừng là gián điệp cài vào Lương quốc. Cô ta trở thành hoàng hậu thì chúng ta có lợi lộc gì chứ.

- Ý con là sao?

- Nếu hoàng hậu là người của ta, chẳng phải sẽ rất có ích sao.

- Ta chỉ có mình con là con gái.

- Chẳng phải cha vẫn còn một người nghĩa nữ sao? Từ Lan.

- Cũng chỉ là một đứa con nuôi, làm sao ta thực sự tin tưởng được.

- Còn hơn là để một kẻ ngoại tộc ngồi lên hậu vị đó.

...

Khi triều chính đã dần ổn định, tân vương đã dần kiểm soát được mọi thứ thì cần bắt đầu đến chuyện hậu cung. Doãn Khởi trước mặt các vị đại thần tỏ ý muốn phong thái tử phi làm hoàng hậu của Lương triều.

- Bệ hạ, thần thấy không nên để công chúa ngoại tộc trở thành hoàng hậu được.

- Tế tướng khanh nói vậy là có ý gì. Công chúa Triệu quốc trở thành hoàng hậu vốn đã được định sẵn, nàng ấy không chỉ là hoàng hậu mà còn là sự liên kết chặt chẽ của hai đất nước.

- Công chúa thật sự không phù hợp, vẫn là người của Lương quốc thì phù hợp hơn. Bệ hạ, thần có một nghĩa nữ, tên là Từ Lan xuất thân danh gia vọng tộc, cầm kì thi họa đều rất tốt.

- Khanh là muốn nghĩa nữ của mình thành hoàng hậu? Hoang đường.

- Bệ hạ, thần chỉ muốn tốt cho Lương quốc.

- Nếu khanh nói nữa, trẫm sẽ coi đây là tạo phản.

- Bệ hạ mong người suy nghĩ lại.

- Trẫm đã suy nghĩ rất kĩ, trẫm sẽ sắc phong Chiêu Hy công chúa thành hoàng hậu, ai phản đối lập tức chém đầu. Còn về phần nghĩa nữ của tế tướng, phong nàng ta làm Từ Huệ phi. Bãi triều.

21. Chương 21: Từ Huệ Phi

Mạc Hy ngồi trước gương để đám cung nữ chải lại tóc cho nàng, Doãn Khởi đã sắc phong nàng thành hoàng hậu. Nàng từ một cô nương chần chừ từng bước trở thành công chúa Triệu quốc, thái tử phi để rồi hôm nay ngồi lên ngôi vị mà bao nữ nhân mơ ước. Dưới một người trên vạn người.

Nàng có vui không có hạnh phúc không? Không hề. Những thứ này nàng vốn không màng, nàng vốn chỉ mong một cuộc sống yên bình hạnh phúc bên người mình yêu thương, là số phận đưa đẩy nàng đến ngày hôm nay.

- Lão tể tướng đó thực đáng ghét, ngăn cản bệ hạ sắc phong người lên làm hoàng hậu.

- Ân Ly, đừng nói năng hàm hồ như vậy.

Ân Ly là nha hoàn nàng đưa từ Triệu quốc đến đây, là người bầu bạn với nàng suốt thời gian qua. Có thể vì nàng quá chiều chuộng khiến cho nha đầu này không biết sợ ai, lại dám nói năng hàm hồ như vậy, cần phải chấn chỉnh ngay, nếu không sẽ có ngày họa từ miệng mà ra.

- Nô tì nói đúng mà, lão già ấy là muốn người của mình làm hoàng hậu.

- Người của ông ta?

- Từ Huệ phi gì đó, nô tì nghe thôi đã không thích cô ta rồi.

Mạc Hy ra lệnh cho Ân Ly chải tóc cho mình để nàng ta không nhiều chuyện nữa. Từ Huệ phi? Thêm một nữ nhân nữa sao, cũng phải Doãn Khởi bây giờ là quốc vương, hậu cung ba ngàn giai lệ là chuyện bình thường. Nàng không thật lòng với chàng thì lấy tư cách gì yêu cầu chàng chỉ có mình nàng.

Từ Huệ phi, nàng không hề có ý ghét bỏ nàng ta, mong nàng ta là một người tốt, mong nàng ta sẽ yêu thương Doãn Khởi thật lòng.

Phía Thanh Loan điện, Từ Lan ngồi uống trà cùng với Châu Doanh. Nàng khẽ nâng ly trà lên từ từ thưởng thức, nàng vốn là tiểu thư nhà danh gia vọng còn hơn nữa còn là nghĩa nữ của tể tướng, không lí nào nhập cung chỉ để làm một phi tần nhỏ nhoi, thứ nàng muốn là ngôi vị hoàng hậu kia.

- Chúc mừng nương nương trở thành chủ nhân của Thanh Loan điện này.

- Ta tới được nơi này là nhờ ơn của Vương phi và tể tướng. Ta tuyệt đối sẽ không quên đoạn ân tình này.

- Đều là người nhà mà. Từ Lan không phải nương nương chỉ muốn làm một phi tần nhỏ bé như vậy chứ. Phủ thừa tướng sẽ không chấp nhận điều này.

- Không cam phận thì sao, ta đến đây cũng được mười ngày rồi, mặt mũi quốc vương ra sao ta còn chưa biết.

- Vậy nương nương định như thế này mãi sao? Ta nhớ nương nương đâu phải một người hiền lành cam chịu như vậy.

- Vương phi không cần quá lo lắng, ta tự có cách của riêng mình.

Trời đã gần tối, Doãn Khởi sau khi xem xong một lượt tấu chương thì vô cùng mệt mỏi, giờ phút này chàng chỉ muốn ở bên cạnh Chiêu Hy, ở bên cạnh nàng bao nhiêu mệt mỏi buồn phiền đều tan biến hết. Khi chàng chuẩn bị đến chỗ của nàng thì một vị công công vội vàng chạy đến.

- Bệ hạ, người của Thanh Loan điện đến báo Từ Huệ phi bị bệnh rất nặng, khẩn cầu bệ hạ đến đó một chuyến.

- Từ Huệ phi?

- Từ Huệ phi đã vào cung được gần nửa tháng rồi, bệ hạ vẫn chưa từng đến Thanh Loan điện một lần nào, lần này...

- Trẫm đi.

Nữ nhân đó đã nhập cung cũng được một khoảng thời gian, chàng vẫn chưa từng đến gặp nàng ta. Nếu như vậy mãi cũng không hay, chỉ khiến đám đại thần đó chĩa mũi rìu vào phía Chiêu Hy, đành phải đến đó một lần cho có lệ.

Thanh Loan điện không lớn nhưng lại được trang trí rất huy hoàng, điều này có phần khiến chàng cảm thấy ngột thở, chán ghét. Khi chàng bước vào thấy Từ Lan đang quỳ rạp dưới đất, không có vẻ gì là đang bị bệnh.

- Thế này là sao?

- Mong bệ hạ tha tội, thần thiếp chỉ muốn gặp người một chút nên giả bệnh.

- Biết tội sao còn dám làm.

Doãn Khởi nhìn nữ nhân trước mặt, nàng ra rất đẹp, Chiêu Hy cũng chưa chắc đẹp bằng nàng ta, nhưng nữ nhân càng đẹp thì càng độc. Chàng dứt khoát quay người bước đi thì bị Từ Lan ôm lấy từ phía sau.

- Bệ hạ người đừng đi có được không. Thần thiếp ở nơi này thực sự rất cô đơn.

- Là nàng tự nguyện tới, trẫm chưa từng yêu cầu.

Từ Lan thu đôi tay của mình lại, nước mắt làm mờ đi đôi đồng tử đen láy, giọng nói nàng ta run run yếu ớt.

- Phải là thần thiếp tự nguyện tới, nhưng cầu xin bệ hạ. Người có thể cùng thần thiếp uống một chung rượu được không. Thần thiếp được gả tới đây chưa từng có một hôn lễ đàng hoàng, chỉ mong một chung rượu hỉ thôi có được không.

- Được.

Doãn Khởi đưa ly rượu lên rồi uống, chàng vốn định sau khi uống sẽ lập tức rời đến chỗ của hoàng hậu, Chiêu Hy chắc là đang đợi chàng. Nhưng đột nhiên chàng thấy đầu đầu dữ dội, đôi mắt chàng mờ dần đi rồi chìm dần vào trong giấc ngủ. Từ Lan đưa đôi mắt nham hiểm nhìn nam nhân trước mặt, bệ hạ người nghỉ bước chân đến nơi này rồi còn có thể trở về được sao. Người đánh giá thần thiếp quá thấp rồi.

....

- Công chúa, đừng đợi nữa. Cơm canh nguội hết cả rồi.

- Đợi một chút nữa đi. Bệ hạ sắp tới rồi.

Mạc Hy nắm chặt đôi bàn tay của mình lại, Doãn Khởi chưa bao giờ để nàng phải chờ đợi như vậy. Chắc là chàng đang bận xem tấu chương, nhất thời quên báo cho nàng biết. Đợi chờ mãi nhưng không thấy bóng của chàng đâu, chỉ thấy vị công công ấy báo, chàng hôm nay ở lại Thanh Loan điện.

Lòng nàng cảm thấy khó chịu nhưng lại bất lực không thể làm gì được, chàng vốn là quốc vương nhiều nữ nhân vây quay là chuyện bình thường, nàng phải dần chấp nhận chuyện này. Nàng ngoài là một người thê tử còn là mẫu nghi thiên hạ, phải mỉm cười khi phu quân của mình ở bên cạnh một nữ nhân khác...

22. Chương 22: Tin Mừng

Doãn Khởi tỉnh lại thì cảm thấy đầu đau như búa bổ chàng quay người sang bên thuận tay ôm nữ nhân bên cạnh vào trong lòng. Khi mở mắt ra thấy người bên cạnh là Từ Lan thì giật mình vội vàng đẩy nàng ta ra xa.

Từ Lan đang ngủ bị đẩy ra, người nàng bị đập vào thành giường đau nhức vô cùng, nàng khẽ mở mắt thì nhìn thấy khuôn mặt ngạc nhiên rồi giận dữ của quốc vương.

- Sao ta lại ở đây?

- Bệ hạ, là hôm qua người uống say rồi nghỉ lại ở Thanh Loan điện này.

- Hoang đường.

Doãn khởi vội vàng rời khỏi giường, Từ Lan bước đến có ý muốn giúp chàng thay y phục thì bị chàng nhất quyết đuổi đi.

Cả buổi hôm ấy quốc vương Lương quốc như người mất hồn, không tập trung được gì cả, các đại thần trong triều nói gì đều bị quốc vương bỏ ngoài tai.

Chàng là muốn bãi triều ngay lập tức, những tưởng hôm qua tới Thanh Loan điện một chút rồi trở về chỗ của Chiêu Hy, nhưng rồi không hiểu sao chàng lại uống say rồi nghỉ lại ở đó. Nghĩ đến Chiêu Hy đợi chàng cả đêm thì lòng chàng cảm thấy vô cùng bức bối khó chịu. Chàng chỉ muốn nhanh nhanh đến giải thích cho nàng nghe.

- Chiêu Hy, ta tới rồi.

- Bệ hạ, người làm sao vậy.

Mạc Hy đang ngồi thưởng thức trà thì Doãn Khởi đột ngột bước đến, bộ dạng của chàng vô cùng vội vã khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

- Đêm qua là ta uống say, ta thực không muốn ở chỗ của Từ Huệ.

Mạc Hy vốn không hề tức giận hay trách móc gì chàng, nàng khẽ vén lại vài sợi tóc vương trên khuôn mặt chàng rồi ân cần nói.

- Người là quốc vương, người muốn ở đâu đều được.

- Trẫm chỉ muốn ở bên cạnh nàng.

Đám cung nữ thái giám thấy vậy cũng lui ra ngoài để lại quốc vương và hoàng hậu cùng nhau ngồi thưởng trà. Trong mắt bọn họ ánh lên vẻ ngưỡng mộ nàng, hậu cung ba ngàn giai lệ quốc vương chỉ độc sủng mình hoàng hậu.

Người của Thanh Loan điện không còn đến làm phiền nữa, Từ Huệ phi kia giữ đúng lời không ồn ào đòi gặp quốc vương nữa, nàng ta yên phận thủ thường sống trong cung điện của mình.

Những tưởng đã có được những ngày bình yên, nhưng rồi buổi tối của một tháng sau, khi quốc vương đang cùng hoàng hậu dùng bữa thì một vị thái y vội vàng chạy tới nói có một chuyện gấp cần bẩm báo.

Từ Huệ phi đã mang long thai, tròn một tháng.

Gương mặt Doãn Khởi tối sầm lại, chàng quay sang nhìn Chiêu Hy, nàng chỉ yên lặng không nói gì. Thà là nàng tỏ ra khó chịu hay bức tức thì chàng sẽ không cảm thấy khó chịu như bây giờ. Nàng nói với chàng nên đến Thanh Loan điện gặp Từ Huệ, còn nàng bước vào trong tẩm cung của mình, từ đầu tới cuối không hề nhìn chàng lấy một giây nào.

Tại Thanh Loan điện, Doãn Khởi không biết đối xử với Từ Huệ phi như thế nào, ngày hôm nay chàng được lên chức cha nhưng trong lòng lại không cảm thấy vui vẻ một chút nào, thậm chí còn có giây phút chàng cảm thấy chán ghét, chỉ dặn vài vị thái y chú ý chăm sóc cho Từ Huệ phi và long thai cẩn thận rồi lập tức rời khỏi.

Chàng muốn đi gặp Chiêu Hy nhưng lại không biết đối mặt với nàng ra sao. Nhiều lúc Doãn Khởi nghĩ rằng mình không hề làm sai điều gì, chàng là quốc vương nhiều phi tần một chút cũng không có sao, rất nhiều lần muốn đến gặp nàng nhưng lại cảm giác áy náy tội lỗi nên đành thôi.

Một tháng sau đó, quốc vương không hề bước chân đến Phượng Hoàng điện của hoàng hậu. Hoàng cung xuất hiện lời đồn đại, Từ Huệ phi có long thai đặc sủng, còn hoàng bị thất sủng bị ghẻ lạnh.

- Thật đáng ghét.

- Ân Ly, em sao vậy?

- Đám cung nữ đó dám nói Phượng Hoàng điện bị ám, hoàng thượng hay tới đây như vậy mà người vẫn chưa có tin mừng, còn nương nương phía Thanh Loan điện chỉ một đêm đã...

- Đừng nói nữa.

- Công chúa, người ta cũng đã có long thai rồi, người mãi như thế này cũng không tốt.

- Con cái trời cho, không thể cưỡng cầu.

- Nếu nương nương Thanh Loan điện sinh hoàng tử thì đó là trưởng tử đó, không chừng sẽ là thái tử, địa vị của người sẽ bị đe dọa.

- Chúng ta việc gì phải sợ, chúng ta còn có Triệu quốc đằng sau.
- Công chúa người chưa nghe câu mẹ quý nhờ con sao, Triệu quốc cũng không thể mãi chống lưng cho người được.

Mạc Hy không nói gì nữa, nàng chỉ ngồi lặng lẽ suy nghĩ. Những điều Ân Ly nói đều có lý, nếu Từ Huệ sinh con trai chắc chắn sẽ uy hiếp đến vị trí của nàng. Mạc Hy bắt đầu lo sợ, ở nơi này chỉ có mình Doãn Khởi thực sự quan tâm yêu thương nàng, nếu chàng cũng vì nữ nhân khác mà bỏ mặc nàng, thì nàng thật sự sẽ rất đáng thương.

Gần một tháng nay Doãn Khởi không hề đến gặp nàng, Mạc Hy không muốn điều nàng đang tưởng tượng thành sự thật, nàng sai Ân Ly thay y phục cho mình rồi nhanh chóng bước tới thư phòng của chàng.

Khi bước đến thư phòng, chuẩn bị đẩy cửa bước vào thì nghe thấy tiếng chàng đang quát tháo rất to ở bên trong, còn có tiếng tấu chương rơi xuống đất.

- Được phế thì phế đi, từ đầu ta cưới cô ta cũng vì thân phận công chúa Triệu quốc của cô ta, để có được thể lực chống lưng bước lên ngôi vị này.
- Bệ hạ nguôi giận.

Doãn Khởi trong cơn tức giận không tự chủ được nói ra những lời vô nghĩa ấy. Chàng là bị đám đại thần ấy bức đến phát điên, sau khi biết Từ Huệ phi mang thai thì càng ngày càng nhiều tấu chương đòi phế hậu, nói Từ Huệ mới đủ khả năng đảm nhiệm hậu vị. Còn nói hoàng hậu là yêu nữ hại người, chỉ biết quyến rũ chàng khiến chàng bỏ bê triều chính.

Trong cơn tức giận, Doãn Khởi chỉ buột miệng nói lời như vậy, chàng vốn chỉ coi là những lời vô nghĩa nhưng chàng không thể ngờ những lời ấy trở thành nhát dao chí mạng đâm thẳng vào trái tim vị hoàng hậu mà chàng rất mực yêu thương.

Mạc Hy tuyệt vọng trở về cung điện của mình, rốt cuộc nàng là bị hai huynh đệ bọn họ trêu đùa lợi dụng, không một ai thật lòng với mình cả. Những tưởng Doãn Khởi luôn nói yêu thương nàng ra cũng chỉ là lợi dụng nàng, khiến nàng động tâm rồi lại khiến nàng tuyệt vọng như vậy, nàng là chưa đủ đáng thương hay sao?

23. Chương 23: Giúp Ta Ngồi Vững Trên Hậu Vị Này

Tại Tàn vương phủ Châu Doanh nhìn bức thư trong tay thì mỉm cười, Mạc Hy ơi là Mạc Hy cô cảm thấy thế nào khi bị phu quân lạnh nhạt, nhìn phu quân hạnh phúc bên một nữ nhân khác. Nhưng mà ngần ấy làm sao bằng những đắng cay tủ nhục mà ta phải chịu. Cô phải mất đi tất cả, mất người mình yêu mất đi hậu vị không còn một thứ gì trong tay ta mới cam lòng.

Từ Lan người làm rất tốt, không uống công đưa người vào trong cung. Châu Doanh khẽ gấp bức thư lại rồi bước đến thư phòng của Doãn Khải, chàng là đang bận đọc sách không hề để ý đến nàng, Châu Doanh thấy chàng mãi chỉ chăm chú vào quyển sách không để ý đến nàng thì tức giận, nàng giật lấy quyển sách.

- Tàn vương vẫn còn tâm trí ở đây đọc sách sao. Giọng nàng có đôi chút sự mỉa mai.
- Cô nói vậy là ý gì.
- Nương nương ở Thanh Loan điện có thai rồi, Hoàng hậu của chàng sắp bị phế truất rồi. Chàng không mau đến gặp nàng ta đi, nếu không khi cô ta bị trả về nước sẽ không còn cơ hội đâu.
- Nói năng hàm hồ.

Mặc dù cố tỏ ra không để ý đến những gì Châu Doanh nói nhưng lòng chàng vẫn đang như lửa đốt, nương nương Thanh Loan điện có thai, vậy thì Mạc Hy bây giờ ra sao, hẳn là tâm trạng của nàng đang rất tồi tệ. Doãn Khải đứng dậy định nhanh chóng vào cung để gặp nàng thì bị Châu Doanh ngăn cản lại.

- Vương gia chàng định đi đâu, chàng nên nhớ cô ta là hoàng hậu, nếu quốc vương biết chàng tìm cô ta liệu sẽ dễ yên cho chàng?

- Buông ta ra, rốt cuộc cô đang suy tính điều gì.

- Ta suy tính điều gì chàng không biết sao, được để ta kể cho chàng nghe. Là ta bảo phụ thân đưa Từ Lan vào cung, là ta xúi giục cô ta dùng con dao đó. Ta là muốn Mạc Hy của chàng mất tất cả, cho cô ta nếm trải cảm giác bị phụ quân ghẻ lạnh là như thế nào.

Châu Doanh vừa nói vừa cười, trông nàng ta như đang phát điên. Doãn Khải không kiềm chế được bản thân mình, chàng đưa tay bóp chặt cổ của nàng lại, lực rất mạnh, nhưng rồi sau đó thả ra ngay lập tức. Châu Doanh mất đã ngã nhào xuống đất, cổ họng nàng đau buốt, ánh mắt nàng ai oán nhìn Doãn Khải.

- Chàng muốn giết ta sao?

- Tốt nhất cô đừng giả vờ gì nữa, bằng không ta tuyệt sẽ không nương tay như vừa rồi.

- Doãn Khải ta có gì không tốt, ta vì chàng mà làm đủ mọi thứ không ngờ chàng lại đối xử với ta như vậy.

- Chính vì chung rượu độc đó ta mới dễ yên cho cô đến ngày hôm nay, cô nên biết điều mà sống nếu không đừng trách ta ác độc.

Doãn Khải nói rồi nhất quyết bước đi, chàng phải thật nhanh trở vào cung gặp nàng. Chắc hẳn nàng đang rất suy sụp, chắc hẳn nàng cần một chỗ dựa ngay lúc này.

Châu Doanh nhìn theo bóng chàng, từng giọt nước mắt lăn dài trên mặt.

- Vương gia ta mới là phu nhân của chàng, người bá đường thành thân cùng chàng là ta. Hơn nữa, hơn nữa nàng ta là nữ nhân của đệ đệ chàng sao chàng lại cố chấp như vậy? Doãn Khải ta hận chàng, hận chàng... nhưng ta cũng rất yêu chàng!

...

- Hoàng hậu, Tần vương muốn gặp người.

- Tần vương?

Hai huynh đệ bọn họ từng người từng người một nói yêu nàng nhưng lại làm tổn thương nàng sâu sắc. Nàng phải đối mặt ra sao với bọn họ, người thì đem nàng ra trêu đùa, người thì coi nàng như quân cờ mặc sức lợi dụng.

Được, Doãn Khải chàng trêu đùa ta như vậy thì ta cũng nên trả lại cho chàng một chút, là ngài tự tìm đến đừng trách ta tính toán với chàng. Mạc Hy dần do dự nhưng rồi cũng đồng ý gặp Doãn Khải, nàng và chàng từng rất yêu thương nhau, giờ đây ngồi cùng nhau uống một ly trà mà như hai người xa lạ, thật đau lòng.

- Tần vương có chuyện gì mà muốn gặp ta.

- Mạc Hy, nàng có ổn không.

- Ta vẫn rất ổn, nếu ngài đến đây để nói mấy lời này thì xin mời ngài về cho.

- Ta biết, ta có lỗi với nàng, nàng hận ta chán ghét ta cũng được chỉ cần nàng đồng ý cho ta ở bên cạnh nàng là được.

- Bên cạnh ta, ngài có biết ta bây giờ là ai không.

- Nàng vẫn mãi là cô nương chán chường ngây thơ hồn nhiên trong lòng của ta.

- Ngài đang nhầm lẫn gì rồi, người trong lòng ngài phải là vương phi mới đúng.

- Mạc Hy, nàng tin ta lần này thôi có được không. Những gì Châu Doanh nói với nàng đều là lừa gạt, ta chưa từng yêu thích nàng ta, cũng chưa từng hứa hẹn gì cả. Người duy nhất ta yêu chỉ có mình nàng.

Mạc Hy biết mình là một con người không có chính kiến, chỉ vì một câu nói của Doãn Khải mà bao yêu hận thù chán ghét trong lòng nàng dần vơi đi. Nàng đã tự hứa với bản thân sẽ không bao giờ tin bất kỳ nam nhân nào, nhưng trong lời nói vừa rồi của chàng, nàng cảm thấy sự ấm áp bao nhiêu yêu thương nhưng nhớ.

Nàng tự cười bản thân mình hèn nhát, nàng cố giữ cho mình tỉnh táo, không rơi vào cạm bẫy tình yêu của chàng nữa.

- Nhưng rốt cuộc ngài vẫn lấy nàng ta.

- Ta nợ Châu Doanh rất nhiều.

Mạc Hy mỉm cười, chàng nợ nàng ta còn nàng? Chẳng lẽ chàng không nợ nàng, chàng nợ nàng một cuộc sống yên bình, nợ nàng một nhất kiếm, nợ nàng một hôn lễ. Doãn Khải, kiếp này chàng nợ ta quá nhiều rồi, nhưng ta rất mệt không còn sức để tìm chàng để đòi nữa... Nếu có kiếp sau, nếu có kiếp sau chúng ta chỉ là một đôi phu phụ bình thường, chàng đi săn ta ở nhà dệt vải có được không... có được không...

Những lời nói ấy nàng không thể nào thốt lên, chỉ đành ghim chặt vào sâu trong trái tim mình.

- Mạc Hy, cầu xin nàng cho ta một cơ hội để giúp nàng.

- Giúp ta, ngài sẽ giúp ta.

- Bất kể nàng muốn điều gì, ta đều có thể đáp ứng.

- Được ta muốn chàng dùng quyền lực của một vương gia, giúp ta ngồi vững trên hậu vị này.

Doãn Khải thừa nhận, khi nàng nói câu ấy trái tim chàng nơi ấy nhói đau, vốn tưởng nàng muốn rời khỏi nơi này, chàng sẽ thành toàn cùng nàng cao chạy xa bay, nhưng nàng là muốn ở lại nơi này, muốn ngồi vững trên hậu vị.

Chỉ cần nàng muốn, chàng sẽ dùng hết sức mình giữ vững ngôi vị hoàng hậu của nàng.

Chỉ cần nàng muốn, chàng cũng có thể vì nàng từ bỏ tất cả, cùng nhau bỏ trốn, nhưng điều đó mãi không thể trở thành sự thật.

24. Chương 24: Lật Ngược Ván Cờ

Mạc Hy nhìn theo bóng lưng của Doãn Khải, nếu chàng là thực sự yêu nàng thì những lời nói vừa rồi chắc chắn sẽ khiến chàng rất tổn thương, nàng biết nhưng nàng là không còn cách nào khác. Doãn Khải là nàng có lỗi với chàng, chỉ một lần này thôi.

Doãn Khải đi khuất nàng liền sai Ân Ly trang điểm lại cho mình, thay một bộ y phục hết sức lộng lẫy rồi bước đến Thanh Loan điện.

Từ Huệ phi vốn sức khỏe yếu, lần này mang thai lại là thai đầu lên cơ thể lúc nào cũng khó chịu mệt mỏi, ăn bất cứ thứ gì cũng bị nôn ra. Thái y ra vào Thanh Loan điện không lúc nào ngừng.

Từ Lan khi biết tin hoàng hậu đích thân đến thì biết chắc cũng chẳng có gì tốt đẹp, chỉ là đi thăm cho có, cho ra dáng một hoàng hậu tốt.

Vì sức khỏe yếu nên Mạc Hy không bắt Từ Lan hành lễ để nàng ta nằm trên giường còn mình thì ngồi cạnh.

- Thần thiếp đang có thai không tiện hành lễ, mong tử tử bỏ qua cho.

Từ Lan nói còn nhấn mạnh rằng mình đang có thai như muốn khoe khoang tự đắc với nàng, nữ nhân này cũng không hề đơn giản thiện như bề ngoài của nàng ta.

- Muội muội chịu khổ rồi.

- Khổ mấy thần thiếp cũng chịu được, tiểu hoàng tử rất ngoan chỉ là cơ thể thần thiếp vốn yếu.

- Sao đã biết là tiểu hoàng tử rồi, bổn cung thấy là một công chúa thì sẽ hợp hơn.

- Hoàng hậu mong là thần thiếp sinh ra một công chúa.

- Ta không có ý đó, Triệu quốc vừa gửi sang một hộp nhân sâm rất tốt, ta tặng cho muội, dùng để bồi bổ cơ thể.

- Đa tạ tấm lòng của người.

Từ Lan khi thấy hoàng hậu đi khỏi thì tức giận hất đổ hộp nhân sâm trong tay cung nữ của mình. Cô ta đến đây là muốn cảnh cáo nàng rằng nàng nên yên phận sinh ra một công chúa sao. Hoàng hậu cô được lắm, ta đấu đến cùng với cô.

- Nương nương đây là đồ hoàng hậu tặng không được vứt đi.

- Đồ hoàng hậu tặng.

Từ Lan nhìn hộp nhân sâm trong tay cung nữ thì mỉm cười đầy mờ ám.

Mạc Hy từ khi đến Thanh Loan điện thì cảm thấy vô cùng khó chịu, mùi thuốc khiến nàng cảm thấy đau đầu vô cùng, vừa về đến tấm cung nàng liền nôn khan mấy trận.

- Công chúa, không phải người...

- Ân Ly em nói gì nói cho rõ đi.

- Người trẻ hai tháng rồi, chẳng lẽ người cũng đã có long thai.

- Đừng nói linh tinh.

Thái y vừa rời khỏi nàng lập tức sờ lên bụng của mình, nàng cũng đang có thai, tiểu hài tử cũng đang lớn lên trong bụng của nàng.

- Công chúa, em lập tức đi báo cho quốc vương.

Mạc Hy mỉm cười đồng ý, nhưng khi Ân Ly vừa ra khỏi cửa thì nhận được thánh chỉ muốn hoàng hậu ngay lập tức đến Thanh Loan điện. Thánh chỉ không nói rõ lý do, chỉ là muốn hoàng hậu đi ngay lập tức.

Nàng liền theo vị công công đến Thanh Loan điện, bên trong không khí yên lặng đến đáng sợ, thi thoảng chỉ vang lên tiếng nấc nghẹn ngào của nữ nhân. Từ Huệ phi nằm trong tay của Doãn Khởi, nàng ta dương đôi mắt đầm lệ nhìn nàng ai oán. Mạc Hy nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra cho đến khi Doãn Khởi lên tiếng.

- Hộp nhân sâm này là của nàng tặng cho Từ Huệ.

- Phải là hộp nhân sâm Triệu quốc mới gửi sang, rất công hiệu.

Từ Huệ phi nghe đến đây thì lập tức vùng dậy, nàng ta mới tức thì rõ là yếu đuối mong manh, không hiểu sao đột nhiên lại có sức lực lao về phía nàng, cũng may Ân Ly nhanh chân hơn đứng trước mặt nàng để cô ta thỏa sức cào cấu.

- Hoàng hậu người thật độc ác, người hại chết con của thần thiếp. Nhìn cảnh Từ Huệ gào khóc ai cũng cảm thấy thương cảm cho nàng, mọi ánh mắt oán hận chĩa hết về phía Mạc Hy.

- Từ Huệ muội nói năng hồ đồ gì vậy. Mạc Hy phía đằng xa khẽ lên tiếng.

- Là hộp nhân sâm người đưa, là nó hại chết con của thần thiếp. Hoàng hậu người phải đền mạng cho con thần thiếp.

- Nương nương nói năng hồ đồ gì vậy, nhân sâm không có vấn đề gì, công chúa của ta vẫn thường xuyên sử dụng. Ân Ly đẩy Từ Huệ ra rồi lớn tiếng cãi lại nàng ta.

- Nhân sâm vốn rất tốt, nhưng lại kị với phụ nữ mang thai. Hoàng hậu vốn không hề có thai nên sử dụng tùy ý không sao, nhưng Từ Huệ nương nương...

- Ân nói ngông cuồng, người như vậy cũng xứng làm thái ý sao. Ân Ly tức giận chửi mắng vị thái y đó.

- Ân Ly, em yên lặng chút đi.

- Tại sao em phải yên lặng, ta nói cho ông biết, công chúa của ta cũng đã mang thai được hai tháng rồi, các người muốn hãm hại thì nên tính toán kỹ càng khôn ngoan hơn.

Doãn Khởi này giờ đứng yên nhìn mấy người phụ nữ gây nhau, nhưng khi nghe tin nàng có thai thì trái tim chàng đập rất mạnh. Nàng là đang mang trong mình đứa con của chàng, Doãn Khởi vội vàng đến bên cạnh nàng, nắm tay nàng thật chặt.

- Hoàng hậu đích thực là nàng đã mang long thai.

Nàng không nói nhưng nhìn qua ánh mắt nàng cũng đủ rõ, chưa bao giờ trong cuộc đời này Doãn Khởi cảm thấy hạnh phúc vui mừng như bây giờ. Chàng ra lệnh chém đầu vị thái y đó vì tội tặc trách làm Từ Huệ sảy thai rồi mau chóng cùng Mạc Hy trở về Phượng Hoàng điện.

Từ Lan tức giận đập phá hết mọi thứ ở Thanh Loan điện, vốn sắp xếp một màn kịch để đưa hoàng hậu vào tròng nhưng không ngờ nàng ta đột ngột đảo ngược thế cờ như vậy.

Doãn Khởi căn bản chưa từng đụng vào nàng, làm sao mà mang thai được. Nàng mãi suy tính làm sao để xử lý cái thai thì đột nhiên hoàng hậu đến rồi tặng quà, cứ tưởng đã dụ được cá vào rọ vện cả đôi đường. Chỉ không ngờ nàng ta lại dùng chính long thai đảo ngược, dùng chính kế sách của Từ Lan đánh bại nàng, có điều long thai của cô ta là thật. Được lắm hoàng hậu, coi như cô lợi hại.

25. Chương 25: Độc Sủng Mình Nàng

Ở Phượng Hoàng điện, Doãn Khởi nắm chặt lấy tay Mạc Hy không rời. Cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả thành lời, chàng đặt tay lên bụng nàng, ở đó có một sinh linh nhỏ bé đang dần lớn lên, là con của chàng là nàng.

- Chiêu Hy, nói với trẫm đây là sự thật, trẫm không hề mơ.

- Bệ hạ vẫn nên ở cùng Từ Huệ phi, nàng ta vừa mất con.

- Trẫm không quan tâm.

- Chẳng phải ngài muốn lập con nàng ta làm thái tử sao?

- Ai nói với nàng như vậy, thái tử chỉ có thể là con của nàng.

- Nếu ta thực sự hại con của Từ Huệ phi thì bệ hạ sẽ xử trí ra như thế nào.

- Trẫm thật lòng sẽ rất vui vì cuối cùng nàng cũng chịu để ý đến trẫm, cuối cùng nàng cũng ghen vì trẫm, nếu nàng thực sự làm vậy trẫm sẽ giết hết tất cả những người biết chuyện rồi loan tin ra ngoài rằng Từ Huệ sảy thai vì thái y tặc trách.

Mạc Hy lặng người không nói gì, mới hôm trước nam nhân trước mặt còn muốn phế nàng, giờ đây lại nói những lời như vậy, cho dù nàng có hại con của chàng chàng cũng không màng vẫn bảo vệ mình.

Từ khi hoàng hậu mang long thai, mọi tâm trí của quốc vương đều đặt ở Phượng Hoàng điện, đại thần muốn gặp quốc vương để bàn chính sự cũng phải đến tận nơi này.

Hậu cung ba ngàn gia lệ nhưng quốc vương chỉ độc sủng mình hoàng hậu.

Nữ nhân ghen tị với nàng được bậc quân vương rất mực yêu thương chiều chuộng, ai ai cũng mong ước được như nàng.

Doãn Khởi đối với mọi người là quốc vương cao cao tại thượng nhưng với nàng chỉ đơn giản là một phu quân tốt.

Ở phủ Tàn vương, Doãn Khải khẽ nhấp ly rượu, nàng là đã mang long thai, nàng vốn không cần sự trợ giúp của mình. Nếu nàng đã mang long thai, thì việc chàng cần làm bây giờ là dốc lòng giúp cho con trai nàng bước lên ngôi vị thái tử.

Bảy tháng mười ngày sau, Mạc Hy thuận lợi sinh ra một vị tiểu hoàng tử bụ bẫm, đáng yêu, Doãn Khởi đặt tên cho tiểu hoàng tử là Doãn Chân, Quốc vương yêu thương người con này vô bờ bến, Lương quốc mở tiệc ăn mừng tiểu hoàng tử ra đời trong vòng một tuần.

Doãn Khởi bế Doãn Chân trong lòng, tiểu hoàng tử bụ bẫm đáng yêu khiến lòng chàng hạnh phúc vô bờ bến, chàng đưa Doãn Chân đến gần bên nàng.

- Nàng xem, con thật giống nàng.
- Vẫn là giống bộ hạ hơn.
- Đứa bé này dung mạo anh tuấn, tiếng khóc cũng rất vang và đầy khí chất. Sau này nhất định là một người tài giỏi.
- Con mới chào đời mà bộ hạ đã kì vọng nhiều đến thế sao.

Mạc Hy khẽ mỉm cười nhìn chàng và Doãn Chân, thời gian này đã quá hạnh phúc, nàng dường như đã quên đi những dự tính ban đầu của mình, vốn quên đi những lời nói khi ấy của Doãn Khởi. Doãn Chân như một món quà ông trời ban tặng cho nàng, giúp nàng loại bỏ dần thành kiến đối với Doãn Khởi.

Vì Doãn Chân nàng nguyện buông bỏ tất cả thù hận, cam lòng trở thành một hoàng hậu tốt ở bên chàng.

...

Tại Tần vương phủ, Châu Doanh tức giận ném bản tấu chương mà Doãn Khải chuẩn bị mang lên triều. Doãn Khải rút cuộc chàng ngu ngốc đến cỡ nào, yêu cô ta đậm sâu đến cỡ nào mà lại mong muốn con của cô ta thành thái tử. Doãn Khải chàng thật khiến Châu Doanh nàng cảm thấy ngạc nhiên.

Doãn Khải khi bước vào căn phòng thấy Châu Doanh thì lập tức đẩy nàng ra xa rồi chạy lại nhặt bản tấu chương lên.

- Có phải cô chán sống rồi không, dám đọc trộm tấu chương.
- Doãn Khải chàng rút cuộc yêu đến phát điên rồi sao.
- Cô im miệng lại.
- Cô ta đã lấy người khác, thậm chí là có con với người ta rồi, cô ta quên chàng rồi sao chàng vẫn còn mãi vẫn vương, còn ngu ngốc dọn sẵn đường cho con của cô ta đi nữa.
- Chuyện này không liên quan tới cô, đừng nhiều chuyện. Nếu vẫn muốn là Vương phi thì hãy yên phận đi.

26. Chương 26: Nhất Dao Chí Mạng

Châu Doanh ngày ngày nhìn Mạc Hy hạnh phúc thì trong lòng nàng uất hận vô cùng. Từ Lan đúng thật là vô dụng không hạ bộ được cô ta mà giờ đến bản thân cũng bị ruồng bỏ. Khi đặt chân đến Thanh Loan điện, không khí lạnh lẽo nơi đây có khác gì lãnh cung.

- Bị cô ta đâm một nhát liền không kịp trở tay sao. Từ Lan cô cũng chỉ đến thế thôi sao, chỉ được cái võ mồm.
- Quốc vương yêu thương chiều chuộng cô ta như vậy, ta còn có thể làm gì được. Huống hồ cô ta còn vừa hạ sinh một tiểu hoàng tử, quốc vương coi mẹ con cô ta như báu vật, ta không hề ngu ngốc mà động vào cô ta lúc này.
- Tiểu hoàng tử?
- Vương phi có chủ ý gì sao.
- Nếu ta biến con của cô ta thành điểm yếu chí mạng của cô ta thì sao.
- Vương phi nói rõ xem sao.

- Nếu tiểu hoàng tử không phải con của quốc vương, mới nghĩ thôi ta đã cảm thấy vô cùng thú vị rồi.
- Nếu không phải con của quốc vương thì là của ai?
- Cô chỉ cần phụ họa theo ta là được.

Châu Doanh nở nụ cười đầy nham hiểm, Doãn Khải là chàng ruồng bỏ ta trước là chàng và cô ta hại ta đến bước đường này hôm nay, ngài đừng trách ta độc ác.

Nhân ngày tiểu hoàng tử tròn một tháng tuổi, quốc vương mở một bữa tiệc rất lớn, rất thịnh soạn mời tất cả bá quan văn võ đến dự, trong đó có cả Tần vương và Vương phi của mình.

Trong buổi tiệc, ai ai cũng dùng những lời lẽ có cánh dành cho tiểu hoàng tử, bọn họ là muốn lấy lòng từ ngay bây giờ. Quốc vương rất tự hào về vị tiểu hoàng tử này, trong buổi tiệc ngài tỏ ý muốn lập Doãn Chân làm thái tử, tất cả đều im lặng không một ai nói gì.

Từ Huệ phi này giờ ngồi yên uống rượu bỗng nhiên đứng dậy, nàng ta đến bên cạnh Doãn Chân tỏ ý muốn ôm, Mạc Hy tất nhiên khó chịu nhưng trước mặt mọi người nàng đành để cho nàng ta ôm Doãn Chân vào lòng.

Nhìn thấy nàng ta âu yếm con của mình Mạc Hy có chút động lòng, dù gì nàng ta cũng là một người mẹ mất con, để nàng ta ôm Doãn Chân một chút cũng không sao.

- Ai cũng nói tiểu hoàng tử giống bệ hạ, nhưng thần thiếp lại thấy tiểu hoàng tử giống Tần vương hơn.

Mặt Mạc Hy trở nên tối sầm lại trước câu nói của Từ Huệ phi, nàng không biết nàng ta vô tình hay cố ý nói ra câu nói ấy, chắc chắn cô ta đang suy tính điều gì đó.

Nàng vội vàng bước đến đưa tay đón lấy Doãn Chân rồi ôm con vào lòng. Nàng đưa mắt nhìn Doãn Khởi khuôn mặt của chàng đã biến sắc từ bao giờ.

Doãn Khởi sau buổi tiệc đó thì không trở lại Phượng Hoàng điện cùng nàng, chàng ở lại thư phòng cả đêm hôm đó. Lời nói của Từ Huệ như đâm vào trái tim chàng, nhắc nhở cho chàng nhớ rõ, Chiêu Hy của chàng từng yêu thương Tần vương như thế nào.

Mạc Hy ôm Doãn Chân ở Phượng Hoàng điện ngóng chờ Doãn Khởi nhưng chàng mãi không đến. Chàng chỉ là một câu nói vu vơ của Từ Huệ mà bỏ mặc nàng, giữa hai người họ không có một chút tin tưởng nào sao.

Ngày thứ mười lăm cuối cùng quốc vương cũng bước chân tới Phượng Hoàng điện, nhưng theo sau chàng còn có Tần vương phi và cả Từ Huệ phi. Chàng bước vào điện không nhìn nàng dù chỉ một giây nào cả, chỉ nói có chuyện muốn nàng giải thích, còn đoạt Doãn Chân từ tay này trao cho Từ Huệ bệ.

- Bệ hạ người đang làm gì vậy.
- Vương phi nói đi.
- Thần hôm nay đến đây là để tố cáo hoàng hậu, hoàng hậu tâng tịu với Tần vương rồi sinh ra Doãn Chân hoàng tử.

27. Chương 27: Đuổi Cùng Giết Tận

Mạc Hy bàng hoàng nhìn Châu Doanh, nàng thực sự không hiểu cô ta đang định làm gì đang mưu tính những gì trong đầu.

- Vương phi ăn nói hàm hồ gì vậy.

Mạc Hy cố gắng bình tĩnh trở lại nhưng giọng của nàng vẫn lộ rõ vẻ run sợ.

- Bệ hạ, thần không ăn nói hàm hồ, là hoàng hậu lang dạ với Tần vương rồi sinh ra đứa trẻ này. Đứa trẻ này căn bản không phải con của người.

- Bệ hạ ngài tuyệt đối không được tin, cô ta nói bậy, Doãn Chân thật sự là con ruột của người và thần thiếp.
Doãn Khởi này giờ ngồi yên một chỗ, dù không nói gì nhưng nhìn gương mặt chàng cũng biết chàng đang rất tức giận, đôi mắt chàng hiện ra những tia lạnh đến thấu tim can.

- Vương phi nói có bằng chứng gì không? Doãn Khởi cố gắng nén cơn giận hạ giọng xuống.

- Nhìn Doãn Chân rất giống Tần vương.

- Hoang đường, Tần vương và bệ hạ là huynh đệ ruột thịt, Doãn Chân giống vài phần cũng không có gì vô lý. Vương phi chỉ vì một điều nhỏ nhoi này mà cho rằng Doãn Chân là con của Tần vương sao.

- Bệ hạ người nhớ lại xem, sau khi Từ Huệ phi mang thai người không hề đến chỗ hoàng hậu một thời gian dài, sao nàng ta có thai được.

- Bệ hạ, thần thiếp khi mang thai thường thích đến ngự hoa viên ngắm cảnh, có đôi lần bắt gặp Tần vương với hoàng hậu đang ngồi nói chuyện gì đó. Tần vương thậm chí còn nắm tay hoàng hậu.

Từ Lan từ này đến giờ yên lặng đột nhiên lên tiếng, mỗi câu mỗi từ của nàng ta như châm thêm dầu vào lửa.

- Không, bọn họ là đang vu oan thần thiếp, bệ hạ người phải tin tưởng ta.

- Bệ hạ muốn biết Doãn Chân có đích thực là con của người không, chúng ta có một cách, trích huyết nghiệm thân.

- Vương phi cô điên rồi, tiểu hoàng tử còn nhỏ như vậy.

- Hoàng hậu người đang sợ điều gì vậy.

- Được trích huyết nghiệm thân. Doãn Khởi lên tiếng rồi lập tức sai một công công đem đến trước mặt mình một thau nước sạch.

Mạc Hy muốn đến ôm lấy Doãn Chân nhưng bị chàng ngăn lại, đích thân chàng bước tới ôm lấy tiểu hoàng tử.

Giây phút hai giọt máu rơi xuống thau nước chỉ có một mình Doãn Khởi nhìn thấy, chàng mỉm cười chua xót. Mạc Hy nàng được lắm, là chàng đánh giá thấp nàng.

- Người đầu đem Vương phi và Từ Huệ nương nương giam lại chờ ngày hành quyết, dám lăng nhục hoàng hậu tội các người phải chém đầu.

- Bệ hạ, thần thiếp không có tội là... là vương phi...

Châu Doanh trở nên chột dạ, lẽ nào thau nước chưa được xử lý, nàng hốt hoảng quỳ rạp xuống đất.

- Bệ hạ, thần thiếp còn chuyện bẩm báo, hoàng hậu không phải công chúa Triệu quốc, cô ta là giả, tên thật của cô ta là Mạc Hy.

Châu Doanh lúc này bị dồn đến chân tường, không còn cách nào chạy thoát, cố gắng vùng vẫy. Được nếu hôm nay không thể ép chết Mạc Hy thì nàng bắt nàng ta phải chết chung với mình.

- Vậy sao, lập tức đem Vương phi cùng Từ Huệ phi xử trảm, không cần đợi gì nữa.

Châu Doanh gần như phát điên lên, nàng ta lao đến gần Mạc Hy rút cây trâm định đâm nàng thì bị Doãn Khởi ngăn lại đẩy nàng ta ngã ra xa, nàng ta ngồi đó vừa khóc vừa cười, bộ dạng vô cùng thảm thương.

- Ta thua rồi, ta thua cô thật rồi. Rốt cuộc ta cũng không hiểu, cô dùng thủ đoạn gì mà khiến bọn họ bắt chấp mọi thứ vì cô như vậy. Ta là không đấu lại cô nữa rồi.

Doãn Khởi ra lệnh cho thị vệ đem Châu Doanh và Từ Lan đi sau đó chàng lập tức bế Doãn Chân rời khỏi bỏ mặc Mạc Hy ở lại Phượng Hoàng điện.

Doãn Khởi nghe tin Châu Doanh bị đưa vào đại lao thì vội vàng tiến cung, không hiểu rốt cục cô ta lại gây nên tai họa nào. Khi tới nơi thì một công công báo với chàng quốc vương muốn cùng chàng dùng bữa, Doãn Khởi vô cùng ngạc nhiên, không còn cách nào khác đành nghe theo.

Doãn Khởi đã ngồi sẵn ở đây, hình như đã uống rất nhiều rượu, còn dẫn theo cả tiểu hoàng tử. Doãn Khởi chỉ ngồi uống rượu mặc kệ Doãn Chân gào khóc, chàng thấy vậy không đành lòng liền đến gần bế tiểu hoàng tử lên, tất cả hành động ấy đều thu hết vào trong tầm mắt của Doãn Khởi.

- Tần vương có thấy tiểu hoàng tử đáng yêu không.
- Ngài không nên dẫn Doãn Chân tới đây, nơi đây toàn mùi rượu không tốt cho trẻ con.
- Tần vương là đang lo cho hoàng tử, hay đang lo cho con ruột của mình vậy.
- Ngài uống say rồi.
- Trẫm không say, đó chẳng phải con của người và hoàng hậu sao, thứ nghiệt chủng.
- Bệ hạ thần và hoàng hậu trong sạch.
- Người ngồi xuống, uống chung rượu này cho ta.

Doãn Khởi chỉ muốn nhanh đưa tiểu hoàng tử rời khỏi nơi này, chàng ngồi xuống uống chung rượu trước mặt mình, rượu chảy đến cổ họng chàng, nghẹn đắng. Là rượu có độc.

Doãn Khởi từ từ đến trước mặt ca ca, người đưa tay bế lấy Doãn Chân.

- Nhìn xem, đây mới là phụ thân của con, nhưng mà ông ta chết rồi, chết rồi.... hahahaa.

28. Chương 28: Bệ Hạ Có Thực Sự Yêu Thương Ta

Khi thấy hai giọt máu không hề hòa tan vào nhau, có trời mới biết lúc ấy Doãn Khởi thật sự muốn giết chết nàng. Chàng yêu nàng như vậy, thương nàng như vậy cuối cùng chỉ nhận lại được sự phản bội, đứa con chàng hết mực yêu thực ra lại là con của nàng và kẻ khác.

Chàng hận nàng phản bội lại mình, hận nàng nhẫn tâm như vậy nhưng cuối cùng vẫn là không đành lòng xuống tay, cuối cùng vẫn là một mực bảo vệ nàng. Chàng ra lệnh giết tất cả những ai có mặt ngày hôm đó, xuống tay với ca ca của mình, chỉ có người chết mới không thể nói, chỉ có thể Mạc Hy mới vô tội.

Doãn Khởi tự cười chế giễu bản thân mình, chàng đường đường là quốc vương Lương triều có gì vì một nữ nhân bạc tình mà trở nên như vậy.

...

Doãn Khởi hận nàng, nhưng chàng không biết được thau nước đó vốn đã bị giở trò, đồ thêm một chút dầu, dù có là cha con ruột máu cũng không thể hòa làm một được.

Mạc Hy ngồi ở Phượng Hoàng điện thì hết mực lo sợ, Doãn Khởi sau khi trích huyết thì liền đem Doãn Chân đi mất, rốt cuộc thau nước đó ra sao nàng không hề biết, cũng không thể biết chàng đang suy tính điều gì.

Trời đã khuya cuối cùng Doãn Khởi cũng xuất hiện, người chàng nồng nặc mùi rượu, hơn nữa chàng là đi một mình, không hề thấy Doãn Chân đâu cả. Nàng vội đỡ chàng trở lại giường, Doãn Khởi thuận tay đẩy nàng xuống giường rồi ôm nàng thật chặt ở trong lòng, nàng giãy giụa không ngừng, cuối cùng chàng cũng buông bỏ nàng ra.

- Bệ hạ Doãn Chân đâu rồi.

Doãn Khởi khẽ cười nhẹ, nàng không hề quan tâm đến cảm nhận của chàng chỉ một lòng nghĩ về đứa con hoang của nàng. Chiêu Hy nàng thật nhẫn tâm.

- Doãn Chân đang ở cùng phụ vương của nó.
- Bệ hạ, người đang nói bậy gì vậy.
- Đang ở cùng Tần vương.

- Doãn Chân thực sự là con của người, người tuyệt đối không được tin những lời xằng bậy ấy.

Doãn Chân là con của chàng, Mạc Hy nàng nói dối thật không biết ngượng, con của chàng sao hai giọt máu không hề hòa làm một.

- Nàng biết trầm thấy gì trong thau nước không Mạc Hy, chúng vốn không hòa làm một.

- Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Người tin thần thiếp đi, là có người giở trò, Doãn Chân thực là con của người. Mạc Hy gần như gào khóc lên.

- Nàng không hỏi Tần vương đang ở đâu sao?

- Bệ hạ, cầu xin người đừng đùa thần thiếp nữa, rốt cuộc Doãn Chân đang ở đâu?

- Dưới địa ngục, trầm đã dẫn hai cha con bọn họ xuống địa ngục rồi. Chiêu Hy nàng có muốn đoàn tụ với bọn chúng không. Trầm nói cho nàng biết, nàng đừng nằm mơ, trầm bắt các người phải âm dương cách biệt bắt nàng trả giá vì dám lừa dối trầm.

Mạc Hy quỳ rạp xuống đất, đôi tai nàng dần trở nên ù đi, nàng không hiểu Doãn Khởi đang nói gì, cái gì mà địa ngục âm dương cách biệt, chẳng lẽ, chẳng lẽ chàng nhẫn tâm xuống tay với Doãn Chân, Doãn Khởi nhất định chàng sẽ phải hối hận, đó là con ruột của chàng mà.

- Nàng là đang khóc lóc cái gì, oan ức lắm sao.

- Bệ hạ người điên rồi, cả con ruột cũng nhẫn tâm ra tay.

- Trầm nhẫn tâm, nhẫn tâm có bằng nàng không. Nàng trước mặt tỏ vẻ hiền lành đôn hậu, sau lưng trầm lại dám qua lại với Tần vương, nàng giỏi lắm.

- Bệ hạ có thực sự yêu thương thần thiếp, một chút tin tưởng cũng không có mà luôn miệng nói yêu thần thiếp. Người lên xem lại thứ tình yêu của mình.

- Nàng có tư cách gì để chê trách trầm, nàng chưa từng yêu thương trầm sao đòi hỏi trầm thật lòng với nàng.

- Phải bệ hạ nói đúng, thần thiếp chưa từng yêu chàng. Người thần thiếp yêu là Tần vương, mãi mãi chỉ có tần vương.

- Nàng câm miệng lại cho trầm.

- Người có biết mỗi đêm nằm bên cạnh người thần thiếp đều tưởng đó là Tần vương, ngày nào thần thiếp cũng mong người mau chết đi để thần thiếp và Tần vương có thể bên cạnh nhau, thần thiếp căm hận người, chán ghét người.

Mạc Hy như phát điên lên, nàng không thể chịu đựng được nữa, bao tổn thương uất ức nàng nín nhịn trong phút chốc đều bộc phát. Nàng thành công rồi, nàng đích thực đã khiến Doãn Khởi tức phát điên lên rồi.

Chàng đưa tay đến bóp cổ nàng, nàng giãy giụa khó thở, tưởng chừng như sắp chết Doãn Khởi đột nhiên buông tay, chàng nhìn nàng rồi nở nụ cười nham hiểm.

- Chiêu Hy nàng có biết Doãn Chân bảo bối của nàng chết như thế nào không, là trầm sai người đem nó bỏ vào rừng, cũng có thể giờ đây đã thú đó...

Doãn Khởi đang nói rồi ngừng hẳn, chàng nhìn đôi mắt tuyệt vọng của nàng thì cảm thấy vô cùng mãn nguyện, chàng quay người bước đi để mặt nàng gào khóc nàng chửi rủa. Chàng còn ra lệnh giam lỏng nàng trong Phương Hoàng điện, chỉ cho duy nhất Ân Ly hầu hạ nàng, người khác tuyệt đối không được bước chân vào nơi này.

29. Chương 29: Nàng Phải Thực Nhẫn Tâm

Doãn Khải bên ngoài thành ngày đêm rèn luyện binh sĩ, chàng vốn không màng tới vương vị, vốn tưởng Doãn Khởi là một người có tài có đức xứng đáng để trở thành quốc vương. Nhưng chàng không thể ngờ đệ đệ là một người bất nhân bất nghĩa, vì vương vị mà ám hại ngay cả phụ vương của mình.

Nếu ngày đó chàng không bị trúng độc thạch tín, nếu ngày đó không được vị thái y ấy cứu được nghe rõ sự tình năm đó phụ vương vì sao mà đột ngột qua đời thì chàng vẫn nghĩ Doãn Khởi vì yêu quá hóa hận chứ không phải một người mưu mô xảo quyệt như vậy. Doãn Khởi ra tay với chàng đã coi như kết thúc, không ngờ hắn còn nhẫn tâm ra tay với chính con ruột của mình, chỉ vì sợ đa nghi của bản thân.

Chàng vốn tưởng Doãn Khởi chỉ tính lên người chàng, không ngờ hắn lại hồ đồ đến mức tin rằng Doãn Chân là con của chàng, nhẫn tâm đến mức xuống tay với chính con ruột của mình.

Đứa trẻ đó đáng dễ thương đáng yêu như vậy, đến chàng cảm thấy còn đau lòng, chàng thực sự không tượng ra được nàng phải ngày ngày đối mặt với Doãn Khởi như thế nào.

Lần này định xuất binh tạo phản, nói không phải vì Mạc Hy là nói dối, hoàng cung bây giờ đối với Mạc Hy không khác gì địa ngục ngày ngày giam cầm đầy dọa nạt, chàng là muốn cứu lấy nàng, muốn trả lại cho nàng cuộc sống bình yên.

- Tướng quân, lực lượng của chúng ta thực không đông. Cần phải có nội ứng nếu không sẽ không thể bước chân qua nói kinh thành.

- Ta biết.

....

Bên trong hoàng cung, tại Phượng Hoàng điện từ khi tiểu hoàng tử qua đời, Mạc Hy trở nên điên điên đại đại suốt ngày ôm lấy quần áo của Doãn Chân, khi cười khi khóc, còn mấy lần định trốn đi.

Quốc vương không những không thương tiếc mà còn ra lệnh nhốt hoàng hậu, còn trói chân người lại vì sợ người nghĩ quần sẽ tự tử.

Doãn Khởi là muốn giữ nàng sống ở bên cạnh mình, nhưng từng hành động của chàng từng bước từng bước ép nàng đến phát điên, khiến nàng chết dần chết mòn ở nơi này.

Ân Ly nhìn nàng thì đau lòng đến tột cùng, cố vì sao vốn đang yên vui hạnh phúc mà thành ra như vậy. Quốc vương, hoàng hậu, tiểu hoàng tử từng là một gia đình thực sự, thực rất hạnh phúc cố vì sao thành ra nông nổi ngày hôm nay.

Ân Ly thương Mạc Hy bao nhiêu thì hận Doãn Khởi bấy nhiêu, quốc vương chỉ vì một chút chuyện của quá khứ, vì nghi ngờ hoàng hậu mà nhẫn tâm ra tay với chính con ruột của mình, ép hoàng hậu của mình đến mức phát điên.

- Công chúa người ăn chút gì đi.

Ân Ly bưng bát cháo đến bên cạnh nàng, khẽ xúc một miếng rồi đưa lên miệng Mạc Hy. Mạc Hy vẫn ngồi thất thần ở đó không chịu mở miệng, nàng chỉ ngồi đó ôm chặt lấy y phục của Doãn Chân. Mỗi ngày nào con còn ở bên cạnh nàng, nhưng nay bỗng nhiên biến mất, Mạc Hy chỉ cho rằng Doãn Chân mãi vui chơi đâu đó quên đường về, chỉ cần nàng ngồi đây con sẽ trở về bên cạnh mình.

- Công chúa hoàng tử đã qua đời rồi, người đừng như vậy nữa.

- Không không, Doãn Chân còn sống, em nói dối.

Mạc Hy đang yên lặng bỗng trở nên hoảng hốt, nàng ôm càng chặt những bộ y phục kia, gào khóc trong đau đớn. Ân Ly ôm lấy nàng vào lòng, vỗ về nàng, đợi khi nàng yên ổn hơn thì lấy trong tay áo ra một lá thư.

- Công chúa, người phải khỏe lại, phải mạnh mẽ lên. Người xem Tần vương còn sống, ngài ấy đang chuẩn bị binh mã, chuẩn bị lật đổ tên bạo vương kia, ngài ấy sắp đến cứu người.

Mạc Hy thất thần cầm tờ giấy trong tay, đúng là nét chữ của Doãn Khải rồi, chàng là còn sống.

- Ân Ly, thật không?
- Là thật công chúa, vương gia sắp đến cứu người. Người phải mạnh mẽ lên, ở trong này giúp sức cho vương gia. Người cần phải mạnh mẽ lên để trả thù cho tiểu hoàng tử.
- Trả thù.
- Công chúa người phải mạnh mẽ lên.

Phải, nàng phải mạnh mẽ lên, mạnh mẽ để rời khỏi nơi này, mạnh mẽ để trả thù cho hài tử của nàng. Mạc Hy cầm lấy bát cháo uống một hơi hết, nếu Doãn Khởi đã tuyệt tình như thế nàng thực phải nhẫn tâm hơn nữa.

30. Chương 30: Ta Đưa Nàng Về Nhà

Mạc Hy lấy lại tinh thần của mình, nàng nhờ Ân Ly chải tóc trang điểm lại cho mình. Nàng khoác lên mình bộ y phục đồ lộng lẫy rồi sai người báo với quốc vương hoàng hậu muốn gặp người.

Doãn Khởi thấy Mạc Hy không còn phá phách ồn ào nữa thì nhất mực vui mừng, chàng liền lập tức rời khỏi thư phòng đến Phụng Hoàng điện. Mạc Hy hôm nay trang điểm rất đẹp, nhưng lại quá đậm khiến chàng nhức mắt, chàng là muốn nhìn thấy một Mạc Hy thanh thuần đơn giản hồn nhiên như trước đây.

Mạc Hy khẽ nâng chén rượu đưa đến cạnh bên miệng chàng cười nói ngọt ngào.

- Bệ hạ, không Doãn Khởi chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu được không?

Chàng tất nhiên muốn, chàng vui mừng nhận chén rượu từ tay nàng uống một hơi hết. Điều này có nằm mơ chàng cũng không dám nghĩ đến, Mạc Hy không còn hận chàng chán ghét chàng, nàng là muốn làm lại từ đầu. Doãn Khởi cảm nhận thấy rằng hôm nay mình như sinh ra một lần nữa. Có lẽ do tác dụng của rượu đầu óc chàng hơi choáng váng rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

- Bệ hạ ngài luôn nói rằng yêu ta thương ta, vậy người có từng nghĩ cho ta không. Người trách ta độc ác trong khi người đem ta ra tính toán... vậy lần này hãy để ta tính toán với người.

Mạc Hy đặt Doãn Khởi lại trên giường còn nàng cùng Ân Ly rời khỏi Phụng Hoàng điện đến thượng thư phòng của chàng. Hai người lục lọi tìm kiếm ngọc tử, chỉ cần có thứ đó trong tay, Doãn Khởi có thể thuận lợi tiến vào đây.

Sau một hồi tìm kiếm, Mạc Hy phát hiện một chiếc hộp đồ giấu dưới góc tủ, nàng từ từ mở ra bên trong có ngọc tử và một mật chỉ, nàng mở mật chỉ ra xem. Đôi mắt nàng đột nhiên rung rung lên, là mật chỉ sắc phong Doãn Chân là thái tử, thì ra chàng đã giữ lời hứa, ngay từ khi Doãn Chân sinh ra đã là thái tử.

Nhưng điều này còn có ý nghĩa gì sao, chàng đã nhẫn tâm với Doãn Chân đến vậy, nhẫn tâm với chính con ruột của chàng. Nàng không nghĩ ngợi nhiều nữa liền đưa cho Ân Ly bảo nàng ta sai người đem đến cho Doãn Khởi.

Doãn Khởi tỉnh lại sau giấc ngủ, đó là giấc ngủ dài và bình yên nhất của chàng. Doãn Khởi còn sống đang khởi binh ở bên ngoài lẽ nào chàng không biết, còn trong chính hoàng cung này nữ nhân chàng yêu thương nhất âm thầm trộm ngọc tử của chàng trao cho phản quân.

Chàng biết nhưng không hề ngăn cản nàng lại, đây coi như là chàng tự tạo nghiệp đã đến lúc phải trả giá.

Cuối cùng thì ngày ấy cũng đến, phản quân đã đến cửa thành, còn nơi cung điện Mạc Hy đưa lưỡi gươm chia về phía Doãn Khởi.

- Cuối cùng thì nàng vẫn là muốn lấy mạng của trẫm.
- Là chàng dồn ta đến bước đường ngày hôm nay, là chàng giết chết con của chúng ta.

Doãn Khởi khẽ cười, nàng vẫn tưởng rằng Doãn Chân đã chết. Nhưng chàng nào có độc ác đến thế, chàng chỉ là nhất thời tức giận vì Doãn Chân không phải con của chàng, mới đem nó giấu ở Thanh Loan điện. Ở bên cạnh một thời gian, dầu không phải ruột thịt nhưng cũng sẽ nảy sinh một đoạn tình cảm, chàng sao nỡ xuống tay.

- Phải là trẫm giết Doãn Chân, không chỉ mình Doãn Chân đâu còn có phụ vương, Doãn Khải, Châu Doanh, Từ Huệ... bàn tay trẫm đã nhuộm đỏ màu máu rồi. Mạc Hy nàng còn chờ đợi gì mà không ra tay.

Nhất kiếm ấy đâm trúng trái tim chàng, máu không ngừng chảy. Chàng dụng tâm như vậy tới cuối cùng không còn bất cứ thứ gì, nữ nhân chàng yêu nhất chính tay đâm chàng một nhát.

Trăm phương ngàn kế vẫn không có nổi trái tim của nàng, Doãn Khởi khẽ nhắm mắt, kiếp này chàng đến đây thôi, chỉ cầu mong kiếp sau chỉ là một con người bình thường, không sinh ra trong hoàng thất, không phải mưu tính, không phải tranh đấu gì hết.

- Chiêu Hy, nếu nàng muốn cả giang sơn này của trẫm, trẫm cũng không tiếc dâng tặng cho nàng, trước khi trẫm chết, nàng có thể miễn cưỡng nói một câu yêu trẫm được không.

- Ta hận chàng.

Một đời của Doãn Khởi đến lúc chết chỉ nhận được ba chữ “ta hận chàng” của nữ nhân chàng yêu thương nhất, thật đắng cay chua xót biết bao nhiêu.

Mạc Hy nhìn nam nhân trước mặt, nước mắt nàng lặng lẽ tuôn rơi. Nàng ngồi bên cạnh Doãn Khởi ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của chàng vào trong lòng, nàng khẽ nâng lưỡi gương dính đầy máu kia, đâm thật mạnh vào trái tim mình.

- Nếu ngài là một vị vua tàn ác thì ta cũng là một hoàng hậu tồi. Chính tay ta giết chết phu quân của mình, chính tay ta dẫn phản đồ đến chà đạp lên vương vị này.

- Ta sẽ không để chàng đơn độc đến tuổi vàng đầu, ta sẽ theo ngay sau thôi.

Doãn Khải sau khi bước được đến hoàng cung thì vội vàng chạy đi tìm Mạc Hy, khi đến trước đại điện chàng thấy nàng nằm đó người đầy máu, Doãn Khải vội vàng chạy đến bên cạnh nàng kéo nàng dựa vào lòng mình.

- Mạc Hy, Mạc Hy mau tỉnh lại đi.

Mạc Hy cố gắng mở mắt, nàng đưa tay khẽ chạm vào khuôn mặt chàng.

- Mạc Hy, kết thúc rồi, nàng được tự do rồi.

- Doãn Khởi, ta là hoàng hậu, nước mất nhà tan, quốc vương qua thời, ta phải tuần táng theo chàng.

- Không, nàng đừng nói gì nữa.

- Đừng trách ta, ta mệt rồi, ta muốn ngủ một giấc thật dài.

Nhắm mắt lại kết thúc một kiếp khổ đau, một kiếp trở thành mẫu nghi thiên hạ bao người ao ước.

Nếu có kiếp sau nàng vẫn chọn mình sinh ra chỉ là một cô nương chăn cừu, cô nương ngây thơ hồn nhiên của thảo nguyên, một đời bình yên không đau đớn.

Doãn Khải bế nàng đứng dậy, chàng ôm cơ thể lạnh như băng của nàng rời khỏi cung điện này.

- Mạc Hy, ta đưa nàng trở về nhà.

- ——Hoàn———

31. Chương 31: Ngoại Truyện: Giấc Mơ Giang Dở

Ta tên là Doãn Chân, là hoàng tử duy nhất của Lương quốc này. Phụ vương của ta là quốc vương của Lương quốc, ông ngoại ta là quốc vương của Triệu quốc, từ nhỏ tới lớn ta luôn luôn là tiểu bảo bối nhỏ của hai đất nước.

Còn mẫu thân của ta, nghe phụ vương nói người đã qua đời khi sinh ra ta, ta có tất cả mọi thứ trên đời nhưng lại không có tình yêu thương của mẫu thân.

Ta thường hay hỏi phụ vương về mẫu thân, người nói rằng mẫu thân là một người xinh đẹp dịu dàng và lương thiện nhất người từng gặp, ta chỉ cần nhìn đôi mắt phụ vương khi nói về mẫu thân ta cũng hiểu được rằng phụ vương yêu người như thế nào.

Phụ vương yêu mẫu thân nhiều như vậy liệu người có ghét bỏ ta không? Vì ta mà mẫu thân mới qua đời. Người ôm ta vào lòng, xoa đầu ta rồi mỉm cười, người nói ta là món quà đẹp đẽ nhất mà mẫu thân để lại cho người.

Mẫu thân mất nhiều năm như vậy mà phụ vương không hề sủng hạnh một nữ nhân nào khác, từ xưa tới nay chưa hề có một quốc vương nào nhất kiến chung tình như người.

Người yêu thương mẫu thân như vậy nhưng chưa một lần người dẫn ta tới nơi mẫu thân yên nghỉ, người nói với ta mẫu thân vẫn luôn bên cạnh chúng ta. Ta biết là người không dám đối mặt với sự thật này, người luôn cho rằng mẫu thân còn sống vẫn luôn tự dần vật bản thân mình.

Ta còn có một vị thúc thúc nữa, nhưng người cũng qua đời từ rất sớm. Năm nào đến ngày giỗ của thúc thúc phụ vương cũng dẫn ta đi bái tế người, phụ vương còn nói khi ta còn bé thúc thúc rất yêu thương ta, ta cũng phải có hiếu đối với thúc thúc.

Khi ta lên 5 tuổi phụ vương dẫn về một bé gái nói đó là muội muội của ta. Phụ vương đặt tên cho muội muội là Ngọc Doanh, người nói tên của nó giống một cổ nhân xưa của người, người làm vậy coi như bù đắp đoạn ân tình mà người đã nợ. Ta không thích muội muội, từ khi muội muội vào cung mọi tâm tư tình cảm của người đều đặt lên người nó, ta cảm thấy mình bị hắt hủi bị xa lánh.

Có rất nhiều chuyện ta vẫn không hiểu rõ được, có lẽ chỉ vì ta chỉ là một tiểu hoàng tử... Khi ta lớn lên rồi ta mới hiểu ra, muội muội rất giống với mẫu thân của ta ...

Khi lớn lên, ta cũng biết được một số chuyện, biết tại sao phụ vương không bao giờ kể về mẫu thân, tại sao người luôn áy náy với vị đệ đệ của mình. Ta cũng biết được, thân phận thực sự của mình.

Ta không hận cũng không chán ghét người, căn bản là ta không thể hận người. Phụ thân thật sự của ta cướp nữ nhân của người cướp ngôi vị tất cả mọi thứ của người, nhưng người vẫn không oán hận vẫn một tay chăm sóc nuôi nấng ta lên người, người coi ta như con ruột của người vậy.

Ta biết người ngồi trên vương vị ấy cũng không hề vui vẻ hạnh phúc gì, người có mọi thứ quyền lực địa vị nhưng lại không hề có hạnh phúc. Người mất đi nữ nhân là mình yêu thương nhất, một mình cô đơn lạnh lẽo chống chọi với cuộc đời.

Người trong mắt thiên hạ là một bậc quân vương oai phong lẫm liệt, uy nghi vô cùng, nhưng thật ra người chỉ là một nam nhân đáng thương ngay cả người mình yêu cũng không giữ được.

Ngày người lâm bệnh nặng, nằm trên giường người vẫn không quên nhắc sau khi người chết đưa thi hài của người về nơi biên cương. Ta căn bản không hiểu tại sao người lại muốn yên nghỉ ở nơi hoang vắng xa xôi ấy. Người nói với ta, người muốn cùng mẫu thân thực hiện ước nguyện thời còn trẻ của họ.

... nàng là cô nương chần chừ xinh đẹp của thảo nguyên, ta là vị hoàng tử ở kinh thành chót thương nhớ cô nương ấy. Ta và nàng kết thành phu thê, ban ngày nàng ở nhà dệt vải, ta vào rừng săn bắn...

32. Chương 32: Ngoại Truyện: Người Ở Lại

Mạc Hy à, đã một năm rồi, một năm rồi trên thế gian này không có bóng dáng một cô nương dịu dàng yêu kiều, cô nương ta yêu nhất.

Nàng thực sự rất nhẫn tâm, nàng bắt ta phải gánh chịu nỗi đau ấy lần thứ hai. Nàng ở trong lòng của ta thật yên bình, ta có cảm giác nàng chỉ đang ngủ một giấc, nhưng lại là giấc ngủ ngàn thu.

Ta mệt mỏi, ta bất lực, giây phút đó ta thực sự muốn buông bỏ tất cả để đi theo nàng, nhưng rồi một thị vệ ôm Doãn Chân đến trước mặt của ta. Doãn Khởi thật ra không hề xuống tay với nó, nó nhìn ta rồi mỉm cười.

Nếu bây giờ cả ta cũng không còn thì ai sẽ chăm sóc cho Doãn Chân, nó chỉ là một đứa trẻ tội nghiệp, ta không thể bỏ mặc nó được. Ta phải sống, phải chăm sóc bảo vệ cho con trai của nàng, Doãn Chân trở thành lí do duy nhất ta còn sống đến tận bây giờ.

Nàng đi rồi thế gian này trở nên lạnh lẽo, hiu quạnh đến đáng sợ.

Doãn Chân ngày càng trưởng thành, càng tò mò hiếu động hơn. Nó rất hay hỏi ta về nàng, ta muốn kể rất nhiều chuyện về nàng cho nó nghe, nhưng khi vừa nhắc đến tên nàng tim ta nơi ấy đau nhói. Ta muốn nói nhưng âm thanh lại mắc nghẹn ở cổ họng, không thể nào cất lên thành tiếng được, nàng là một nỗi đau không nói lên thành lời trong lòng ta.

Thời gian trôi qua, những tưởng ta sẽ dần quên được nàng nhưng bóng hình của nàng lại càng ngày càng khắc sâu trong tâm trí của ta, ngày ngày ta phải sống trong sự dẫn dắt của bản thân mình.

Trong một lần du ngoạn ta bắt gặp một cô bé, cô bé ấy có khuôn mặt rất giống nàng, ta liền mang nó vào cung để bầu bạn với Doãn Chân.

Ta đặt tên cho nó là Ngọc Doanh, nàng đừng giận ta được không? Ta không muốn để tên nó giống một phần của nàng, nàng là duy nhất trên đời này, không ai có thể thay thế được vị trí của nàng trong trái tim của ta.

Ta biết Châu Doanh hại nàng rất thâm, nhưng ta lại nợ cô ấy rất nhiều, không thể trả được, ta chỉ biết đặt tên cho nó giống Châu Doanh coi như một phần bù đắp cho cô ấy.

...

Mạc Hy à, Doãn Chân đã trưởng thành rồi, đã là một nam nhân xuất chúng, văn võ song toàn. Nàng ở trên đây có thấy không, nàng sinh ra được một người con vô cùng tài giỏi đấy.

Ta đã truyền lại ngôi vị này cho nó rồi, nhiệm vụ của ta đã kết thúc rồi, bây giờ ta đến gặp nàng có được không? Chắc là không được rồi, nàng muốn ta sống thật tốt mà, nếu bây giờ ta đột ngột đến gặp nàng chắc nàng sẽ giận ta mất thôi...

...

Mạc Hy à, ta bây giờ đã là một ông lão 70 tuổi rồi, ta đến gặp nàng có được không.

Dạo này ta rất hay nhớ lại những chuyện trước kia, khi lần đầu ta gặp nàng ở thảo nguyên ấy. Nàng khi ấy mặc một bộ y phục đỏ rực, nàng ngồi bên gốc cây nhìn về một phía xa xăm, khi ấy ta thấy nàng thật đẹp, thật lộng lẫy.

Nếu ngày ấy ta không gặp nàng, không đem nàng rời khỏi liệu có dẫn đến kết cục ngày hôm nay. Nếu nàng không gặp ta, nàng đẹp như vậy chắc chắn sẽ tìm được một người phu quân tốt, yêu thương nàng, nàng sẽ được sống một cuộc đời bình yên, hạnh phúc. Có phải ta đã hại nàng, hại nàng một đời toàn những bất hạnh, đau khổ không?

Sức khỏe của ta càng ngày càng yếu, Doãn Chân luôn túc trực bên giường bệnh của ta. Nó nói ta phải gắng gượng vượt qua cơn bạo bệnh này, phải ở bên nó. Nhưng ta thực sự không phải là một phụ thân tốt, ta không muốn khỏe lại, ta muốn đi gặp nàng.

Trước khi ta trút hơi thở cuối cùng, ta nhắc Doãn Chân đưa thi hài của ta về quê hương của nàng, khi ấy chúng ta sẽ được gặp lại nhau. Doãn Chân khóc, lần đầu tiên trong cuộc đời này ta thấy nó khóc, nó trách ta vô trách nhiệm bỏ lại nó.

Có phải bây giờ ta bỏ lại nó cũng giống như năm xưa nàng bỏ lại ta một mình không? Ta đưa tay lên lau những giọt nước mắt trên mặt Doãn Chân rồi cố gắng nói với nó lời cuối cùng.

- Con phải chúc mừng cho ta chứ, ta sắp được gặp mẫu thân của con rồi...

Đó là lời nói cuối cùng của ta, khép đôi mắt lại khép lại cuộc đời cô độc lạnh lẽo.

Khi ta mở mắt ra có phải ta sẽ gặp được nàng không, gặp được cô nương chần chờ xinh đẹp của ta...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngon-tinh-mau-nghi-thien-ha>